

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

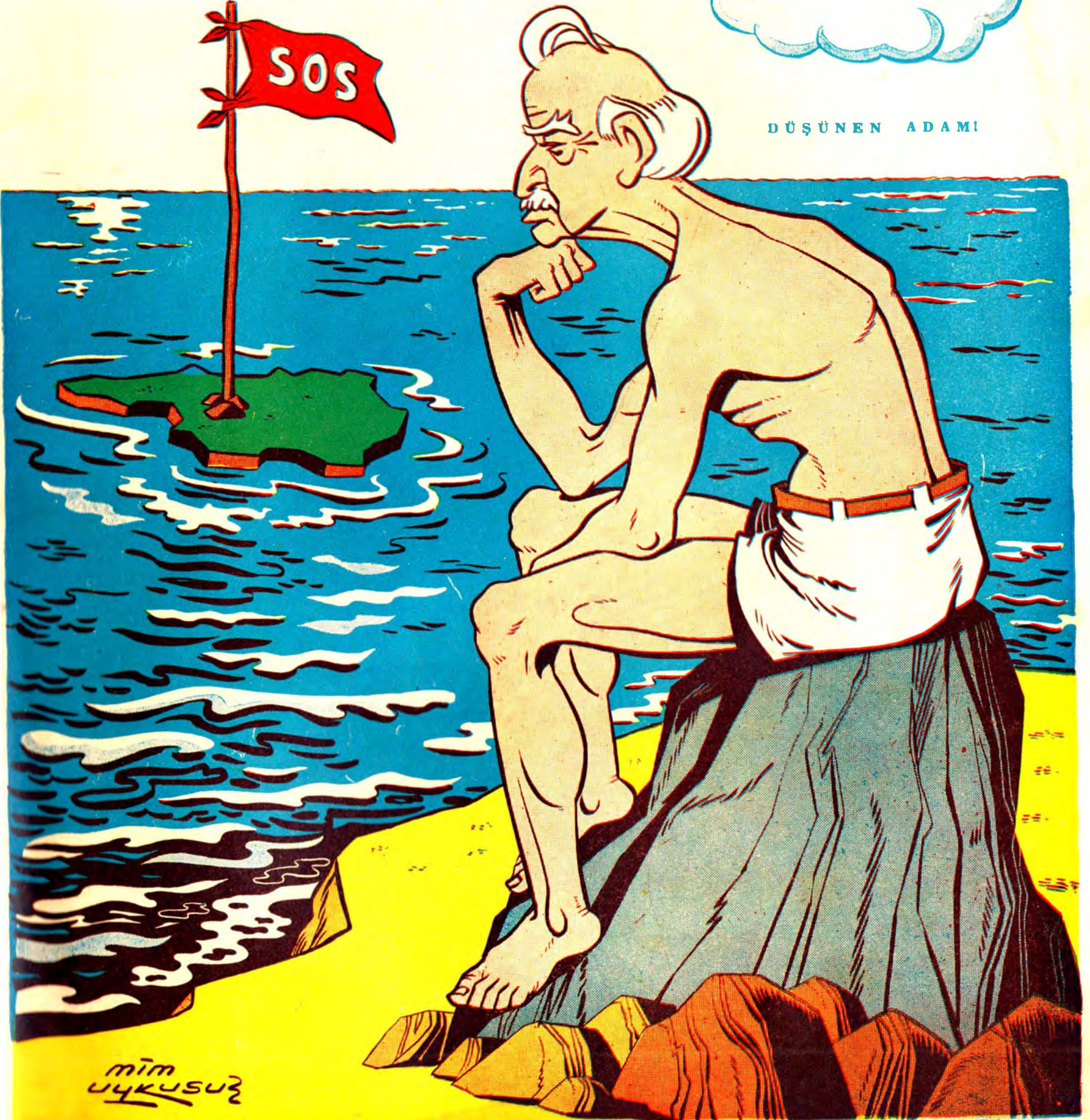
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

DÜŞÜNEN ADAM!

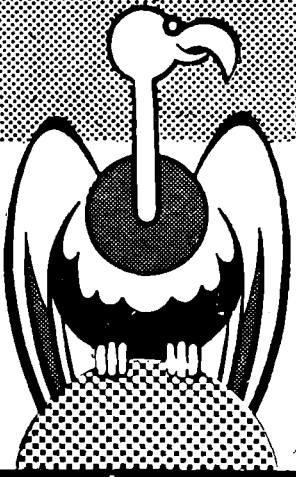
büyük yaz çekilişinde

tekrar

5

milyon

TÜRKİYE BANKASI

Akbaba

Dünyayı Büyüleyen Parmaklar

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selâmi
Yurdatap, Nimet Arzık,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Salâhattin Kutlu,
Burhan Esen, Kenan
Akıncı, Reşit Aşçıoğlu,
Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç, Kudret
Sinan.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nehar Tüblek,
Cafer Zorlu, Mehmet
Polat, Semih Balcıoğlu,
Mim Uykusuz, Zeki Bey-
ner, Burhan Solukçu,
Şadi Dınççağ, Mıstık,

Yazı işlerini fiilen
idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :

Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

19 Mart 1964

Cilt : 6 — Sayı : 12

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

DÜN akşam, İdil Biret'i dinliyen
mutlu insanlar arasında ben de
vardım. Şan hangarını bin üç
yüz kişi doldurmuştu: Hırıltili ök-
sürüklerini mendillerinde boğan
ihtiyarlar, gözleri mücevherlerin-
den daha ışıklı tazeler, büyük adam
bakışlı küçük çocuklar, yaş ayrı-
lıklarını kaynaştıran büyüü bir ha-
va içinde tek insan olmuşlardı. Ara-
sıra gözlerimi salondaki yüzlerde
dolaştırıyordum: Bir başka dünya-
nın yaratıklarıydı bunlar...

İdil'in «Harika Çocuk» ilân edil-
diği günleri hatırlıyorum. Şimdi
«Olağanüstü istidatlı çocuklar»
elinden tutan bu kanun, o zaman
yalnız kızımızın adını taşıyordu:
İdil Kanunu.

Bu kanunu çıkartan İsmet İnö-
nü'dür. Devlet, onu baba kollarıyla
kucakladı ve İdil, bu sıcak ilgi için-
de bütün umutları aştı.

İdil Biret, artık bir dünya şö-
retidir. Fransa'nın, Almanya'nın,
İngiltere'nin, Rusya'nın ve Ameri-
ka'nın kulaklarında onun unutul-
maz sesi var.

Konserden sonra bir bahtiyarlı-
ğım daha oldu: Büyük dostum Kâ-
zım Taşkent'le eşli, duygu ve sanat
insanı sayın Ayşe Taşkent, İdil şe-
refine verdikleri aile ziyafetine
eşimle beni de çağırarak lütfunda
bulundular. Sofrada yerim onun
yanındaydı. Piyanonun başından
bir tanrıça ağırlığıyla kalkan Biret,
şimdi hafif, ince, şakacı bir ço-
cuk-kızdı... Küçük ellerine, mini
mini parmaklarına bakıyorum: O
tuşlar üstünde görünmez kanatlar-
la bir mucize uçuşu yapan parmak-
lara... Bu parmakların ucunda düm-
düz, kıpkısa tırnaklar vardı, tör-
pülerle hançerleşmemiş, manikür-
süz tırnaklar.

İdil Biret, konser verdiği her
memlekette, eşit sevgiyle karşıla-
mış. Bazılarına bir öncelik, bir üs-

tünlük tanınmasını istediğim zaman,
bir hâtıralar geçidine daldı gözleri.
Hepsi birdi onun için. İngiltere'de,
Belçika'da, Almanya'da, İsveç'te,
Norveç'te onu kucaklayan sevgiyi
biribirinden ayıramazdı. İnsan kal-
bi o kadar duyabilirdi ancak, o ka-
dar sevebilirdi ancak... Ama iki ay-
rı, iki zıt memleket halkının içinde
bıraktığı izler, anladım ki biraz
daha sıcak, biraz daha derindir:
Amerika'nın ve Rusya'nın...

Rusya'da yaptığı iki turnede yir-
mi beş konser vermişti İdil. Halk,
her seferinde arabasını havaya kal-
dırmıştı. Konser salonu kapısın-
dan otel kapısına kadar, otomobilin
tekerlekleri insan çevresi içinde
dönmemiş, adım adım yürümüş,
Moskova sokakları: «Yaşa Türk kı-
zı» sesleriyle çınlamıştı!

Amerika'da karşılaştığı olay, dün-
yanın tüylerini ürperten bir traje-
didir:

Boston'da, üç bin kişi salonu dol-
durmuş bekliyor. Dünyanın bir nu-
maralı şöhretlerinden Erich Leins-
dorf idaresinde, dünyanın bir nu-
maralı orkestrasıyla konserini vere-
cek. Tam sahneye çıkacağı dakika-
da Kennedy'nin öldürüldüğü haberi
gelir. Ne yapacaklardı şimdi?

Perde açılıyor, müdür sahneye
çıkıyor ve hiçbir şevden haberi ol-
mayan tic bin dinleyiciye büyük acı-
yı bildiriyor:

— Devlet başkanımız öldürül-
dü... Ben, babam öldüğü gün teseli-
yi musikide bulmuştum. Bugün
de öyle yapacağız ve konsere devam
edeceğiz.

İdil Biret, tek insanın dışarı çık-
madığı salonda konserini veriyor ve
musikinin tanrısal tesellisi içinde
halk onu alkışlıyor, alkışlıyor, al-
kışlıyor...

Gecen hafta, Ankara'da verdiği
konserde, bize ve dinvava bir İdil
kazandıran kanunun babası Sayın
İnönü:

— Seni zayıf gördüm, diyor,
İdil'e... Bir derdin mi var?.. Ne şî-
kâyetin, ne isteğin olursa doğrudan
doğruya bana yazacaksın...

Sonra, konuyu bir başka yöne çe-
virerek soruyor:

— Bir konser daha vermez mi-
sin?.. Bilet bulamıyan Ankara'lılar
çok...

İdil Biret, dünya ile bağları olan,
günleri programlanmış bir kız...
Olsun!

— Veririm paşam, diyor, ama bir
şartla...

— Neymiş o şart?

— Konserin bütün geliri Kıbrıs'a
yardım için olursa!

İdil Biret, eski deyimle elbet ha-
rika çocuktur. Ama onu batının bil-
gisi, batının metodu eline aldı ve
bir dünya sanatçısı yaptı. Eşini bal-
kanlarda aramıyınız, Asya toprak-
larında aramıyınız, İsviçre'de, Bel-
çika'da, Hollanda'da, İsveç'te, Nor-
veç'te aramıyınız... Hiç mi yok yer-
yüzünde?.. Var: Rusya'da bir tane,
Almanya'da bir tane var. İkisi de
babası yaşında şöhretler... Ameri-
ka'daki ise büyük babası yaşında!

Tanrı bize bir İdil Biret verdi.
Onu insanlık paylaşamıyor, ama biz
ona hâlâ, hâlâ, hâlâ bir konser sa-
lonu veremedik. Program arası, beş
dakika dinleneceği oda, havasız,
ışksız bir taş höcreydi. Oturduğu
yer de kaskatı bir tahta sandalye!

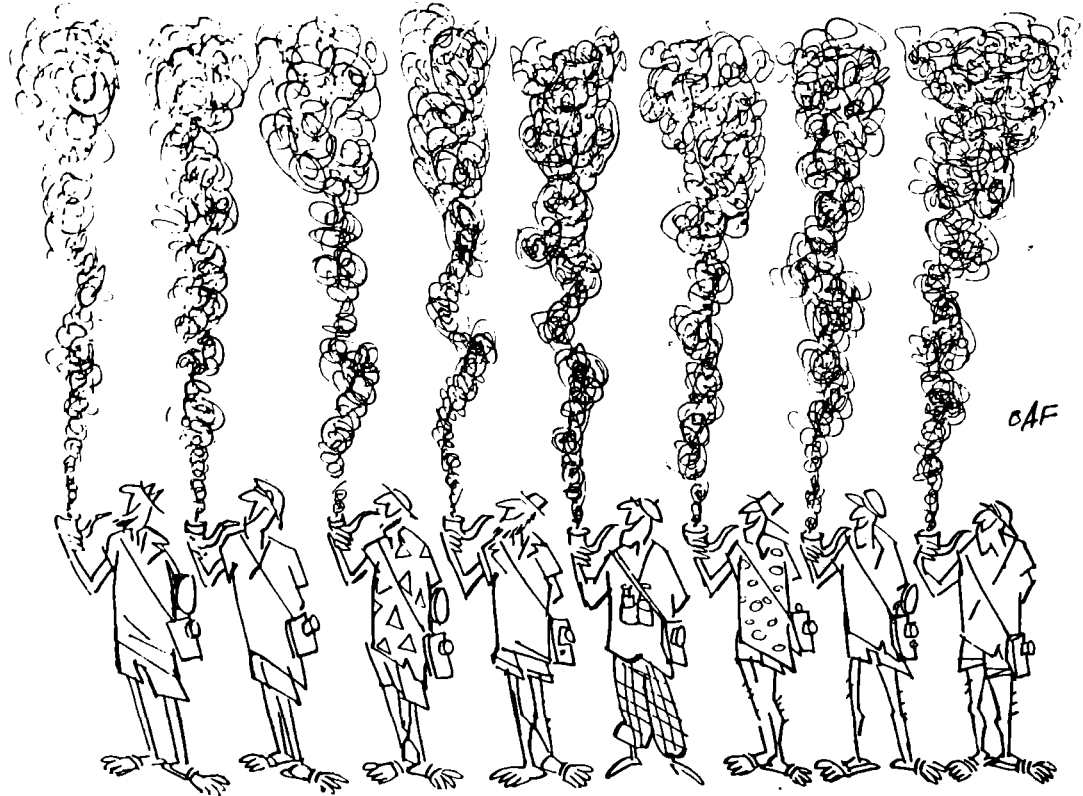
Gecenin, nefeslerle buğulanan ka-
ranlığına çıkarken, baktım: Bütün
yüzler bahtıyordu: İdil'in vatandaş-
ları oldukları için!

Ertesi sabah büyük, ünlü gazete-
lerimizi birer birer süzdüm: Hepsi
baştan başa skandal kızı Mandy ile
doluydu.

Ne basınımla, ne politikacıla-
rımızla, ne, ne, ne üniversitemizle
ona layık vatandaşlar değiliz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

İlgililer, Türkiye'nin kalkınması için turizm sanayinin şart olduğunu söylüyorlar. — Gazeteler —

Turizm sanayii!

ANKARA'da evlerinde gece-yatısına misafir kaldığım, çok yakın bir arkadaşım. Birkaç yıldır görüşmemiştik. Sabahları uyanır uyanmaz gazete okumazsam, başka iş yapmam; yılların alışkanlığı... Hizmetçiden gazete istedim, önce duymazdan geldi. İkinci isteyişimde, sesini çıkarmadan gitti. Ben onu gazete getirmeye gitti sanmıştım.

Biraz sonra arkadaşımın karısı geldi salona,
— Günaydın... dedi.

— Günaydın...
— Rahat uyuyabildiniz mi?
— Çok rahat...
— Gazete istemişsiniz?
— Evet...

Kadın fısıldıyarak,
— Bizim eve gazete girmez!.. dedi.

Ben de ona uymak için fısıltıyla,

— Neden? diye sordum.
Yine fısıltıyla konuştu:
— Eskiden her sabah üç gazete alırdık, şimdi almıyoruz... Altı aydır evimize gazete girmiyor.

Ben de yine fısıltıyla,
— Neye böyle yavaş sesle konuşuyorsunuz? dedim.

Biraz da kulağıma eğilerek,
— Çocuklar duymasın diye... dedi.

Arkadaşım içerden seslenince kadın gitti.

Kahvaltı masasında arkadaşşıma,
— Sizin eve gazete girmezmiş, öyle mi? dedim.

Gözleriyle çocukları işaret edip, parmağını dudaklarına götürdü: Sıssst!..

Biraz sonra çocuklar bahçeye oyuna çıkınca, arkadaşım,

— Eve nasıl gazete sokayım, dedi, başımıza gelenleri biliyor musun? Oğlum daha ikinci sınıfta, kız birde, en küçükleri de okula gitmiyor ama, evde kendi kendine okumaya başladı. Bir pazar günüydü, hepimiz evdeyiz. Biz pazarları beş gazete, başka günler de üç gazete alırız. Annem ütü yapıyordu. Oğlan,
— Haminne striptiz ne demek? diye sordu.

Annem,

— Sus bakayım, o ne biçim söz... Şimdi ağzına biber koyayım. Nerden öğreniyorsun o terbiyesiz lâfları! diye oğlanı azarladi.

Bana göre, çocukların bütün sorularına cevap vermeli, tabii onların anlayabileceği uygun bir biçimde... Hele çocukların soru sorma isteklerini körletmek çok yanlıştır.

Annemin sorusuna oğlan,
— Kimseden öğrenmedim haminne, dedi, gazete yazıyor... Striptiz yıldızı...

Annem,
— Sus diyorum sana!.. diye bağırıp gazeteyi oğlanın elinden aldı.

Anneme yavaşça,
— Şimdi daha mı iyi yaptın, dedim, çocuk büsbütün merak eder. Onların her sorusuna cevap verilecek... Anlatsana!

Annem,
— Daha neler? dedi, bacak kadar çocuğa bu yaşından son-

Metin türklerle hüzünlümlü ed nülüzre cümle cümle kahkaha a kütler Alkis deñil de a-ba firtapın flo apen

BU Eve Gazete GİREMEZ!

(Bastırak! 1 lird sayfa) bastırak ve an - 13 derece) dısmıdır, Kana cümle firtapın flo apen

Aziz Nesin

SIVASTA KAR Sivas (fızıl) Karın kalınlığı verimlilik bir metre ve bulur bazı bölgelerde ve in metreye kadar ulaşmıştır. Yollar tamamen kışınını gülmüş

veñi Bıñıl yarı lar doñur dar et Bıñıl: Red cümle orlos u d a Kruşç meş'ecim tekil edip NAL tını -5'ah zınuvı -şğıd -la ama -tu O I -ter all n -Kruşçv ad,ız

veñi doñur ed veñi kalın veñi Sıvay Bıñıl f Sıvay Mekerios notatamı Ruş notur ink is

No - - - - - adav veñer bir edü M emrele hı islemekte lıgıñet ka ise bu durumı duñatısın veñ 20 - - - - - Bıñıl notur

ra striptiz mi anlatacak mıyım?

Oğlan galiba annemle konuş-tuğumu sezdii, bu sefer bana,
— Baba, striptiz ne demek? diye sordu.

— Getir bakayım o gazeteyi bana!

Getirdi. Kocaman bir resim: Bir çıplak kadın, dizlerinin üstünde başını geriye atmış, yalnız önyerinde bir küçücük üç-gen. Fotoğrafi da ta önden çekmişler. Anlatırken, öbür iki küçük de yanıma geldi:

— Bu resmi görüyorsunuz ya... Kadınlar elbiselerini böyle çıkarıp soyunurlarsa ona strip-tiz derler. Resimdeki kadın strip-tiz yapmış işte...
Bu sefer kız,

— Neye, ben kız değil miyim?

En küçükleri bilgiçlik ederek,
— Aptal, dedi, sen daha küçü-kün, büyüyünce yapacaksın strip-tizi...

Kız birden,
— Haminne sen de striptiz yaptın mı? diye sordu.

Annem bana,
— Öğret bakalım, öğret... di-ye bağırdıktan sonra başını sal-lıyarak mutbağa gitti.

Oğlum,
— Baba, dedi, neye soyunu-yor kadınlar?

— Bu bir dans gibi bir şey...

— Erkek olmadan mı dans ediyorlar?

— Evet...

— Soyunarak?

— Evet...

— Ama şimdi hava soğuk...

— Onlar kapalı, sıcak yerde soyunurlar.

— Haa anladım, hamam...

Küçük,
— Anne, sen striptiz yapıyor musun? dedi.

Karım,

— Sizin başka işiniz yok mu? diye bağırdı, hadi içeri!..

Hepsi bir yere dağıldı. Benim haberim yok, kıza haminnesi,

— Terbiyeli kadınlar striptiz yapmazlar, ayıp şeydir o... de-miş.

Çocuğa hiç böyle şey söylenir mi? Yaşlı kadın işte...

O gece bize yemeğe misafirler gelecekti: bir rejisör, bir mühendis, bir de genel müdür olan üç arkadaşımın eşleri... Rejisör arkadaşımın karısı eskiden dans-sözmüş... Bu kadın için uygun-suz şeyler de söylenirdi. Çok kıskanç olduğu için kocasıyla hep kavg ederlerdi.

— Genel Müdür olan arkadaşı-mın evliliği bir başka türlü. Ya-nında memur olan evli bir ka-dınla suçüstü bastırıldılar, kadı-nın kocası, evlenmeleri şartıyla dâvasından vazgeçti. Onlar da böylece evlendiler. İşin garip tarafı, Genel Müdürün eski karı-sı da bir evde suçüstü yakalan-mış, adı gazetelere bile düş-müştü.

Genç mühendisin eşi de ta-nınmış bir film yıldızıydı.

Bilirsin ya, benim eskidenbe-ri sinemaya merakım vardır. Biz dördümüz aramızda bir filmcilik şirketi kuracaktık. Ben senaryo yazacaktım, genel mü-dür arkadaşım mühendis olan da sermaye koyacaklar, mühen-disin eşi başrolü oynayacak, re-jisör arkadaşım da filmi çevire-cek, böylece ilk filmimizi elbir-liğiyle ucuza getireceğiz. Bizim evdeki akşam toplantısı biraz da iş görüşmesi olacaktı.

Misafirler geldi. Daha sofraya oturmamak, salonda konuşuyo-ruz. Misafir hanımlar bizim ço-cukları seviyorlar. Kardeşim o-lacak iş mi şu, benim büyük oğ-lan, rejisörün karısı olan eski dansöze,

— Teyze siz striptiz yapıyor musunuz? diye sormaz mı!..

Sanki öğretilmiş... Eski gün-lerini unutturmaya çalışan ka-dın bozuldu.

Ben hemen, sırtarak,
— Hı hı hı... Bugün gazetede okumuş da... dedim.

Bu sefer kız,
— Ben biliyünce striptiz ya-pacağım... dedi.

En küçük oğlan,
— Hiç de yapamazsın! diye bağırdı.

— Nedenmiş? Bal gibi de ya-parım işte...

— Haminnem bana söyledi, kötü kadınlar striptiz yaparlarmış... (Yine o kadına sordu) Öyle değil mi teyze?

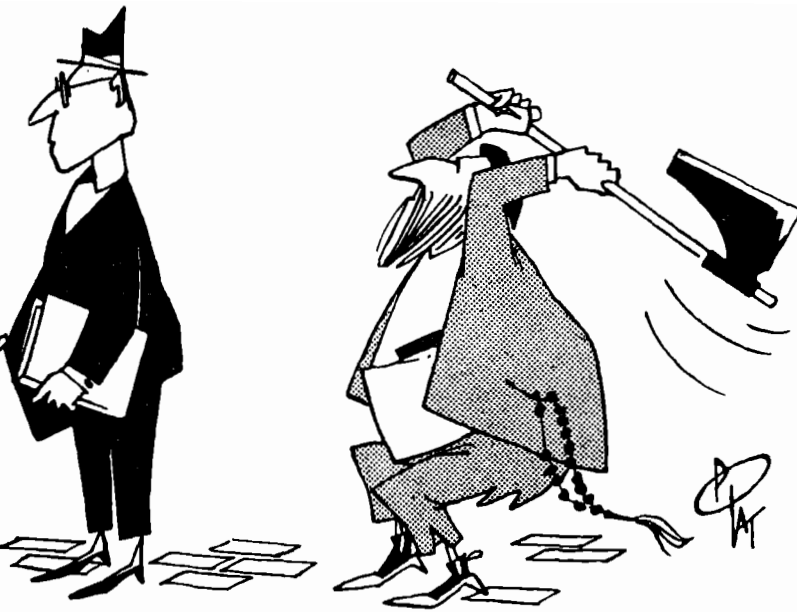
Çocuk gibi Allah cezalarını versin... Büyük oğlan,

— Ama baba, dedi, neden so-yunduklarını söylemedin bize?

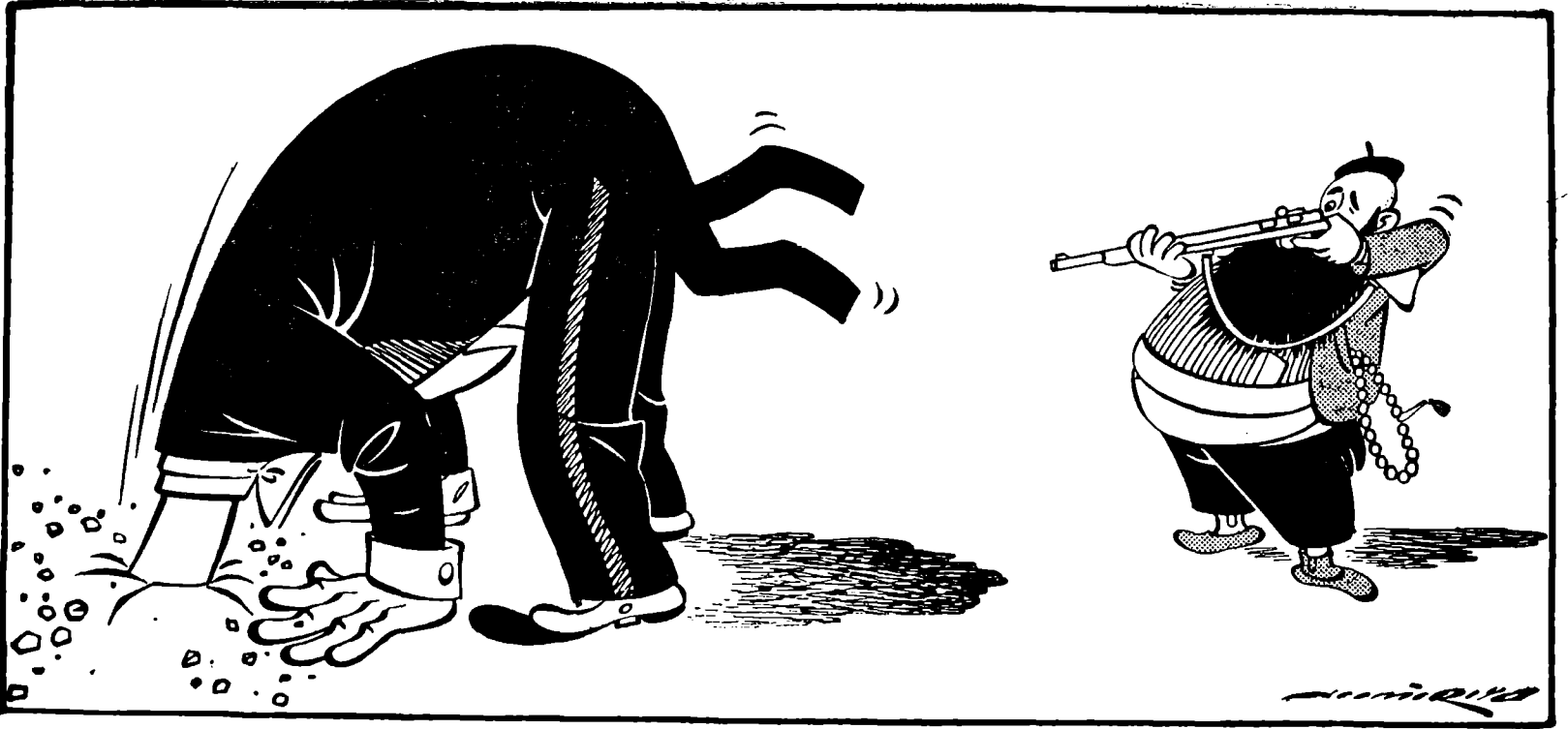
Genel müdür durumu kurtar-mak için,

— Oğlum bu bir sanattır, de-di, yaa!.. sanat!.. Güzel kadınlar

İkiye bölünme tehlikesi ile karşı karşıyayız! — Gazeteler —

Yazısız

Devekuşu!

soyunur, başkaları da seyreder,
— Aaa, ayıp değil mi?

Genel Müdürün karısı bu sefer kıskanıp da, eski dansöze bakarak,

— Tabii sanattır çocuğum, o işin de erbabı var, her kadın soyunamaz... diye lâf dokunduramaz mı!..

Ayıkla pirincin taşını...

Neyse efendim ben lâfı hemen döndürdüm, karım da çocukları öteye aldı, film işini konuşuyoruz. Biraz sonra kızım film yıldızı olan mühendisin karısına, elinde bir gazeteyle koşup,

— Kiralık kız ne demek? diye sormaz mı!..

Kadın kıpkırmızı kesildi.

Oğlan,

— Ben okudum, dedi, gazetede kiralık kızın hayatını yazıyor... Ne demek olduğunu biliyorum ben...

— Hadi be... Ben anlamıyorum da sen nasıl anlıyacaksın... Baba, ne demek kiralık kız?

Anlatmasam bir türlü, anlat-sam bir türlü...

— Bazı kızlar vardır... Onları... Şımarırlar... Yani... Kirayla alırlar... hani daktilo, sekreter filân var ya... İşte öyle... çalışırlar.

İyi öyleyse... Kaça kadar okunmak lâzım?..

Ben anlatıp dururken, oğlan bu sofer,

«Uygunsuz vaziyet»... ne demek baba «uygunsuz vaziyet?» diye bağırdı.

Genel müdürün karısı az önce, dansöze lâf dokundurmuştu ya, bu sefer de eski dansöz,

Yavrum, sen onu bu teyze ne sor!.. diye genel müdürün karısını gösterdi.

Buz gibi soğuk bir hava...

Çocuk kısmı, eve bir misafir geldi mi, bir gösteriş merakına kapılıyor. Karım, o soğuk havayı gldirmek için,

Sofraya oturalım mı? dedi.

Bilmem... Siz bilirsiniz... dahu orken galiba...

İtunu söyleyen mühendisin karısıydı.

Annen, çocukları yandaki o-

daya götürdü. Biraz rahatladım. İçerden gürültüleri geliyor. O ağır havayı biraz yatıştırırken, oğlan koşarak geldi, elinde de bir gazete, birader, sanki öğretmiş gibi, rejisörün karısına,

— Teyze, dedi, «Genelev» nasıl oluyor? Bak, burda resmi var...

Hemen,

— Gel bakayım buraya, dedim, gel ben sana anlatayım... Genelev...

Durumu kurtarmak için misafirlerle de,

— Çocuk işte... dedim, meraklı oluyor. Gazetede ne gör-seler, ne okusalar soruyorlar.

— Anlatsana baba, hadi...

— Genelev de basbayağı bir

evdir işte, yalnız o genelevdir...

— Bizim ev genelev mi?

Misafirler güldü, ben gayet ciddi,

— Hayır, dedim, bizimki özel ev...

— Yani anlamadım ki, nasıl oluyor genelev?

— Ben sana yarın anlatırım, hadi kardeşlerinin yanına git şimdi...

— Orda ne yapıyorlar baba?

— Ne yapacaklar canım, oturuyorlar, yatıyorlar... ev işte...

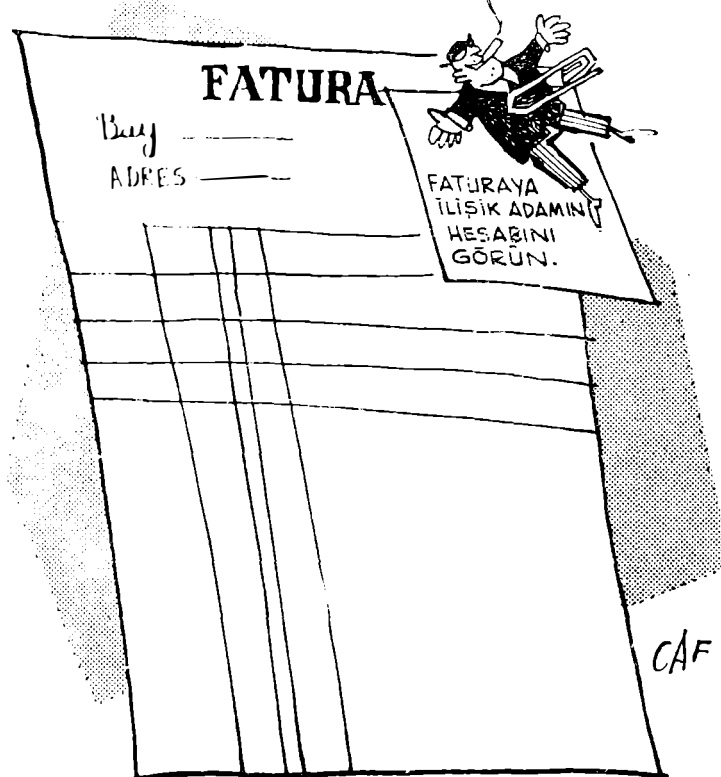
Bu sefer kız elinde bir gazete ilâvesiyle geldi, film yıldızına,

— Teyze, dedi, bak bu abla diyor ki...

— Hangi abla o?

Ünlü bir film yıldızının adını

20 milyon liralık naylon fatura yakalandı. — Gazeteler —

Yazılı!

okudu gazeteden.

— Bu abla diyor ki «şöhretin yolu, rejisörün yatağından geçer» diyor.

Rejisörün karısı bütün kışkançlığıyla,

— Tabii ya, dedi, rejisörün yatağından geçer...

— Neye rejisörün yatağından geçiyor baba?

— Kızım, sen bazı annenle yatmıyor musun?..

— Film yıldızının kendi yatağı yok da mı rejisörün yatağına yatıyor?

— Var kızım var... Var ama, olsun işte... Bazen geç kalıyor meselâ, yahut hastalanıyor filân...

— Beraber mi yatıyorlar yani...

— Canım neye yatmasınlar, ne var bunda?

— Üşüyor mu yani?

— Üstür de tabii...

Mühendisin karısı birden ayağa kalktı,

— Biz gidelim artık müsaadenizle... dedi.

— Aaa, nasıl olur? Aman... Yemek?

Rejisörün karısı,

— Alındı hanım... dedi.

— Aman ayol, ben neye alınyım, asıl alınan sensin, bir damla çocuk genelevi sormakla ne çıkarmış da öyle yüzünüz şey oldu birden?

Genel müdürün karısı da kalktı:

— Biz de gidelim artık...

— Hanımefendi rica ederim... Öziir dilerim... Eğer bizim...

Üçer beser dakika aravla çıkıp gittiler. Tabii bizim film işi suya düştüğü gibi, üç arkadaş da darıldılar hem bize, hem birbirlerine...

Karım çocukları döğmeğe kalktı, zor aldım elinden. Döğmek daha kötü... İşte o günden sonra, eve gazete girmesini yasak ettim. Ben yazıhanede okurum gazeteleri. Gizlice eve getiririm, karım da gece yatınca okur... Bu eve gazete giremez beyim, giremez!

Aziz NESİN

— AİÖ.. Buyurun..
— Neresi orası?..
— Siz neresini aroorsunuz?..
— Ben Berc'i arıyorum..
— Hangi Berc'i?.. Bu telefon-
da iki tane Berc vardır..
— Ben pezevenk Berc'i arıyo-
rum..

— Pezevenk Berc ben'im.. Bir
arzunuz vardır?..
— Berc yahul.. Sen mısın?..
Ben Şakir..
— Hangi Şakir, beyim?..
— İzmir'li Şakir yahul.. Hani
yılbaşı gecesi gelmiştik ya sana,
Ziya beyle..

— Haaaa, tanıdım tanıdım..
Nasılınsınız Şakir beyciğim?.. Se-
siniz biraz ince gelince, birden-
bire ağnyamamışumdur. Ne za-
man teşrif oldunuz?..
— Dün akşam geldim..
— Hoş gelmişsinizdir.. İstan-
bul'da kaç gün kalmayı muna-
sıp görürsünüz?..
— Valla, bir hafta on gün ka-
dar kalacağız ama, bu iş bizden
ziyade sana bağlı..

— Eğerkim bana bırakırsanız,
sizi altı aydan öncesi yollamam..
— Yooo, o kadar uzun boylu
değil..
— Gelmiş iken, kalın biraz ca-
nım..
— İşte, dedim ya.. Sekiz on
gün kadar kalacağız ama. sen
de bizi memnun edeceksin ya-
nı..

— Memnurluk da lâfır be-
yim?.. Sizi cennete bilem soka-
rım.. Berc demişler benim adı-
ma..
— İşte biz de zaten, ona gü-
venerek geldik..
— Evel Allah. elimizden ne
gelirse yapacağımıza inanıyoruz..
Sizi memnun etmeden kauyen
yollamıyacağımızı bilirsiniz..
— Onu biliyoruz tabii.. Yalnız
bu sefer başka bir ricamız var..
— Bilirim Şakir beyciğim..
Sen Şükran'dan vazgeçmezsin..
— Yooo hayır.. Şükran falan
değil..
— Ya kime heves edersin?..
— Paradan yana çekinme
Berc.. Para tonla.. Yalnız ki,
sen bizim bu dedikimizi halletmi-
ye bak..
— Söyleyiniz bakalım.. Nedir
arzunuz?..
— Senin anıyacağın, bizim ar-
zumuz Mandy..
— Kimi dediniz?..
— Mandy, Mandy..
— Şu İngiltere'dan gelen kıza
deorsun?..
— Hah tamam.. İşte onu..
— Hah hah hah.. Pek hoş-
ma gitti bu lâfın, Şakirciğim..
Sabahtanberi dokuz telefon ol-
muştur Mandy için bana..
— Bizi herkesle bir tutma ya-
nı.. Bunca zamandır seninle iş
görüyoruz..
— Yooo, katiyen.. Sizi yabancı
saymam ben.. Lâkin, Mandy me-
selesi kolay iş değildir..
— Canım, sen eskiden beri
atıp tutardın. «Bana sokakta,
istediğiniz kadını gösterin, yir-
mi dört saat de müsaade edin»
derdin.. Ne oldu o lâflar?..
— He, gene de öyledir. Bu
Mandy dedikleri İstanbul'a gelin-
ces, helbettekim enterese olmu-
şumdur. Yeşilköy'e dört adam
yerleştirmişimdir ki, Mandy u-
çaktan ininces. bir fırsatını bula-
rak yanına sokulsunlar ve benim
telefon numarası ile adresimi
bir kâğıda yazdıktan sonra kız
zın eline sıkıştırmaya gayret
edip böylecene Mandy ile bir
rölasvon kursa idim, çok kıyak
olacaktı.. Lâkin Mandy'nin ge-
leceğini haber alıncas, Eleni beş
adam birden yollamış.. Madam
Rosa iki pezevenk yollamış.. Ka-
tine üç pezevenk yollamış. Ner-

Mandy de Mandy!

Adnan VELİ

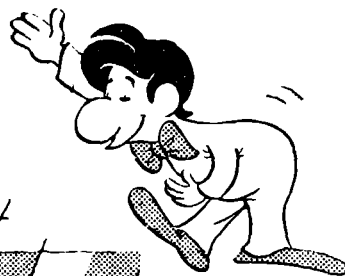
min iki tane yollamış.. Hacer
kaltağı da iki pezevenk yolla-
mış.. İstanbul'da ne kadar peze-
venk varsa, Yeşilköy'e doluncas
işler karma karışık olup çık-
mıştır.

— Canım İstanbul'da topu to-
pu onbeş tane mi pezevenk var?..
— Yoooo, yağmı ağnamıya-
sın.. İstanbul'da sürü ile peze-
venk vardır da, iş çıkaran peze-
venk azdır demek istemişimdir..
— Sonunda ne oldu peki?.. Se-
nin adamların Mandy'nin eline
kâğıdı sıkıştırabilmişler mi?..
— Yapamamışlar enayiler..
Mandy'nin yanındaki herif var-
dır ya, Carvello adında?.. O he-

rifin suratına bakıncas, suspus
olmuşlar..

— Herif karyı kısıkanıyor
muymuş?..

— Söзде sevdalık ile bağli-
dır karyı.. Ama ben inanmam..
Bana kalırsa, bu ticaret mesele-
sidir..
— Sen lâfı uzattın Berc!.. Biz
iki arkadaş, İzmir'den kalkıp
bu iş için İstanbul'a geldik.. Bu-
rada bize dokuz dereden su ge-
tiriyorsun..
— Yok vallahi.. Öyle değil Şa-
kir'ciğim..
— Yani, senden ümidi keselim
mi demek istiyorsun?..
— Hayır, onu demoorum.. Üç
gündür ben bu işin peşindeyim..
Tabii karının otelini ve gazino-
yu her taraftan sarmışsındır. Lâ-
kin bu iş olsa bilem, biraz mas-
raflı olacağını bilmelisin Şakir-
ciğim..
— Yahu, bunun tarifesini gaz-
eteler yüz sefer yazdı. Onbeş
İngiliz lirası imiş.. İngilizli kırk
liradan tutsan, gene altı yüz li-
ra eder.. Hadi diyelim ki, İs-
tanbul'a geldi diye harcı masrafı
var, damga pulu var, kaydiyesi
var, bilemedin bin kâğıt olsun..
— Değil Şakir'ciğim, değil..
Bak sana bir lâf diyeyim. Na-
mussuzum bu sabah Ankara'dan
bir tanıdık müşteri telefon çek-
miştir.. Sizden eyi olmasın, çok
temiz bir arkadaşdır.. Üç binli,
güzlü kapalı veroor da, harcını
masrafını da kendi üzerine
aloor.. Hani biraz daha dişini
sıkırsa, beş binli rahat verecek..
— Amma da yaptın be Berc!..
Neredeyse onbin diyeceksin..
— Yoooo, sakın şaşırma.. Hel-
bettekim öyledir.. O Mandy'nin
odasına girmek için, kaç ta-
ne köprüden geçeceğini bilir-
sin?..
— Canım, biz seni bu işin er-
babı olarak tanıyoruz.. Sen de
böyle muzıkçılık yaparsan, o va-
kit Pangaltı'daki Agavni ile iş
göreceğiz..
— Şişman Agavni'dir ki söy-
loorsun?.. Güleyim biraz.. O A-
gavni Taksim'in köşebaşı peze-
venkleri ile sidik yarışı yap-
maz.. Değil ki en birinci aris-

— Bay politikacımızı saygı ile takdim ederim!..

tokrat ve sosyete pezevenği Berc
ilen boy ölçüşecek.. Bak Şakir-
ciğim, şu lâfımı çok eyi bilersin
ki, benim hizmet ettiğim adamların
bir listesini çıkaracak ol-
sam, Ankara'yı temelinden oynatırım..
Beni kime sorarsan
sor, her zaman şerefim ile ifti-
har olurum.. Kapkaççı işi ara-
ma bizde.. Berc ile bir tefa iş
gören, bal yemiş gibi, bir hafta
damağını şaplatır..
— Onun öyle olduğunu biliyo-
ruz canım.. Ama bak, sen de bu
işte bize kolaylık göstermiyorsun..
— Canımın içi, sana her bir
şeyi ağınaorum.. Eğerkim bu
iş olursa, anca 100 İngiliz lirası
ilen olur.. Ben karının peşinde-
yim. İki güne kadar belkim bir
kombinezon hazırlarım.. Sen ge-
ne aynı oteldesin?..
— Aynı otelideyim..
— He, öyle isem numaran
vardır bende..
— Ama senin söylediğin fiyat
bizi açmaz..
— Bak sana başka bir şey
söyliyeyim. Sen ne için bu
Mandy üzerinde böylecene du-
roorsun?.. Bu karının bacakları
kalındır. Derisi de hiç makbul
bir cilt değildir. Sana namusum
ilen yemin ederim ki, İstanbul'da
en az elli tane Mandy vardır
ki, sana getirebilirim.. On al-
tından başlıyasın, ellibeşe kadar
her çeşidini buluruz..
— Onlar başka.. Ama biz bu
Mandy için kalkıp geldik..
— Sana bir Hicran vardır, onu
getireyim. Mandy onun eline su
dökemeyeceğini bilmesin.. An-
kara'dan bir müşteriye bu Hic-
ran'ı bir tefa vermişumdur de,
herif bu yaz evini ipotek edip
de tekrar geleceğini ve Hicran
ilen bu yaz beraber geçireceğini
karar vermiştir..
— Hicran'a boş ver şimdi..
Mandy de Mandy..
— Bir Türkân vardır ki, bu da
yenidir.. Onu vereyim ister
isen?..
— Mandy de Mandy..
— İle İngilizli istersin, öyle
değil?..
— Mandy de Mandy..
— Valla Şakir'ciğim, nasıl
yapalım, bilemoorum ki.. Bana
iki gün müsaade edesin.. Zaten
başkalarına da sözüm vardır.
Üç dört tanesini bir araya ge-
tirinces, belkim tarifede bir ko-
laylık yapabiliriz..
— Yaşa be Berc..
— Yalnız ki, sen kırbaç ile
karı dövebilirsin?..
— Döveriz helbet..
— Aynalı odada yatabilirsin?..
— Yatarız helbet..
— Öyle isem işler biraz kolay-
lanoor.. Haydi, numaran bende
yazılıdır.. Ben seni iki gün son-
ram ararım sultanım..
— Bak sana gliveniyorum
haaa!.. İstanbul'dan eli boş dön-
miyelim..
— Bir çaresini bulacağız hel-
bet.. Merak olma.. Ben seni
ararım..
— Peki, ben de senden haber
bekliyorum. Unutma haaa!..
Mandy de Mandy!..
— Güle güle tosunum.. Yanak-
larından öperim..
Berc telefonu kapadıktan son-
ra, kendi kendine murıldandı:
— Bu Mandy karısı İstanbul'a
gelince, burasını hiç görmemiş
de, «İstanbul'un sokaklarında
develer dolaşor sanmışım» de-
miş idi.. Doğrudur bu lâf.. İs-
tanbul'un sokaklarında işte böy-
le develer dolaşor. Afferim ka-
rıya ki, görmeden bilmiştir..

7 gün

PAZARTESİ :

Kasaplar etin kilosunu on liraya çıkarınca, İzmir'de 164 bin işçi ete boykot ilân etmiş: Sekiz buçuk lira günde-likle on liraya et yenmez diye...

Çoktandır, çalışanlarla çalıştıranlar birbirlerini yemeğe başladıklarından, kasaba minnet etmeye de pek ihtiyaçları yoktu!

Şimdi İzmir'de etin kilosu yedi liraya düştü diye yazıyor gazeteler...

Demek, hayatı ucuzlatmak için iktisatçıların bulamadıkları çareyi işçilerimiz buldu.

İster misiniz yarın sebze-lere, öbür gün manavlara, daha öbür gün bakkallara, daha daha öbür gün de ter-zilere, kunduracılar boykot ede ede, İzmir Türkiye'nin ucuzluk bölgesi olsun.

Anlıyorum, anlıyorum: Bizim işçilerde iş var!

SALI :

Baktılar ki «Bütün dünya işçileri birleşiniz» diye edebiyat yapmakla artık işler yürümüyor.. Baktılar ki, fakiri zengin yapacaklarına, zengini fakir yapmakla artık işler yürümüyor.. Baktılar ki, ağzları tıkamakla, kalemleri kırmakla, insanları fırınla-makla artık işler yürümü-yor.. Baktılar ki, cartla, curt-la artık işler yürümüyor ve Amerikadan buğday gelmezse aç kalmak tehlikesi var, prop-agandaya bir başka yön ver-di yoldaşlar:

İzvestiya gazetesi, Rus kız-larını ve kadınlarını giyimde, kuşamda, göz, dudak, boya-makta dünya kadınlarıyla ya-rışa dâvet ediyor!

Demek, atom yarışından, füze yarışından sonra seksa-pel yarış.

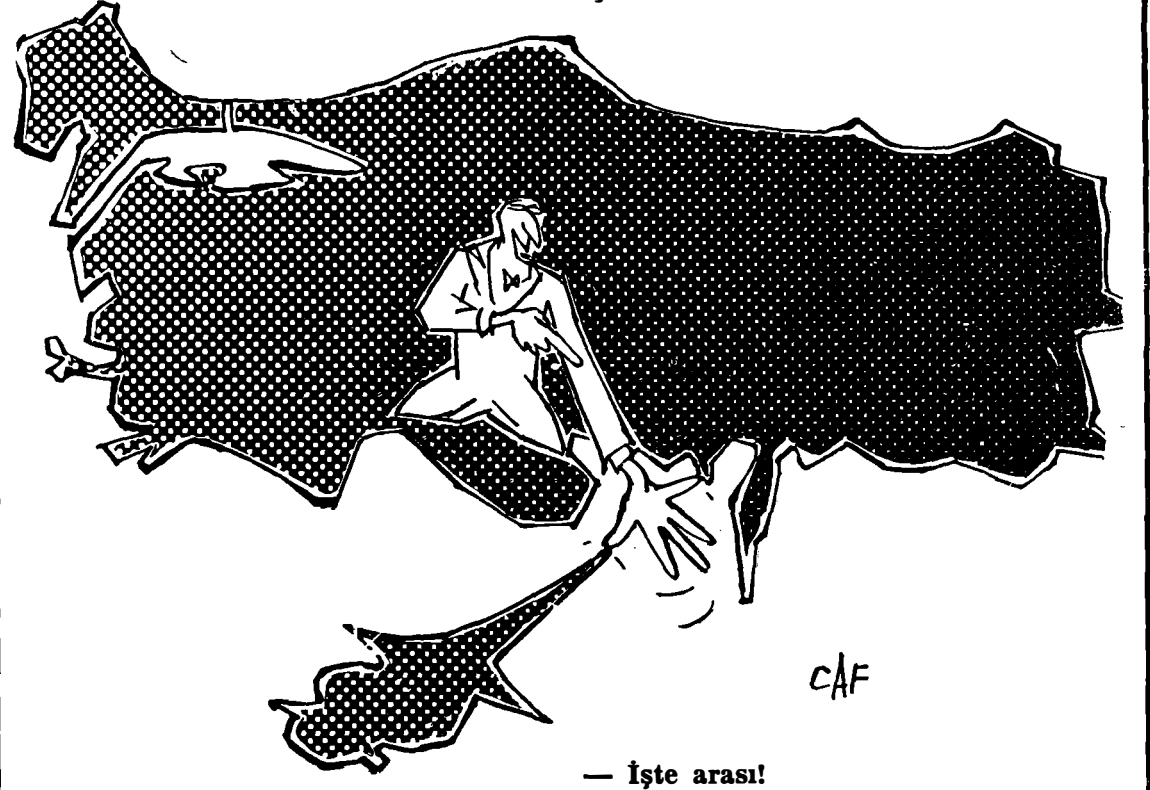
İşte, dünyay için asıl tehli-ke şimdi başlıyor: Haraşo-ların hücumuna bizim Bal-tacı bile dayanamamıştı, de-ğil mi?

ÇARŞAMBA :

Gazetelerde bir Kayseri telgrafı okudum... Dikkat edi-yor musunuz, Kayseri, eski-den de meşhurdur: Halkın zekâsıyla, pastırmasıyla.. A-ma, son yıllarda politik bir önem aldı bu vilâyetimiz: Sulkastçı bile oradan geliyor.

Şimdi de Tomarza sağlık merkezinde, kaymakamdan tutunuz da sorgu hâkimine,

Kıbrıs'a bir arabulucu seçildi. — Gazeteler —

— İşte arası!

posta müdürüne, baş hekime ve iki de hemşireye kadar nice er ve hatun kişinin katıldığı bir oturak âleminde bahsedilmekte...

Bize öyle geliyor ki, bu işin en kötü tarafı ismi...

Su içki ve eğlence toplan-tısına «Balo» yahut «Kokteyl parti» denilse baskın yapmak, tahkikat açmak, gazetelere telgraflar çekmek kimin aklına gelirdi ki?..

PERŞEMBE :

Gazeteciler İnönü'ye sor-muşlar:

— Paşam, Yunan Başbaka-nı «Türkiye Kıbrıs'a çıkart-ma yaparsa harbi göze al-rız» demiş. Ne buyursunuz?

İnönü'nün cevabı şu:

— Her haber için karşılıklı yarışa kalkarsak ortada münasebet diye bir şey kal-maz!

Bu, yalnız sinirlerine hâ-kim büyük bir devlet adamı-nın sözü değildir. Soyadını, Yunan'lıları iki kere perişan

ettiği yerden almış büyük bir kumandanın da sözüdür!

CUMA :

Eve hırsız girer, anlarım. Apartmana, dükkâna, battâ bahçeye, bostana, hattâ fab-rikaya, hattâ bankaya, hattâ hattâ camiye bile girer, onu da anlarım. Dolap açar, kasa kırar, yükte hafif pahada ağır ne bulursa yürütür...

Ama biz hırsızlıkta da pek ileri gittik son yıllarda... Geçerken görmüş, yahut gaze-telerde okumuşsunuzdur: Ka-bataş caddesindeki o güzel çeşmenin bronz parmaklıkla-rını kesip götürdü hırsızları-mız... Bu parmaklıklar bir kiloluk, on kiloluk şeyler de-ğil. Kesmek, sökmek, taşı-mak için hem zaman ister, hem kuvvet.

Bu şaşkınlığımız geçmeden bir de baktık ki, hırsızları-mız yeni bir başarı göster-mişler: Uludağ vapurunun... Evet efendim, Uludağ vapu-runun dümenini çalmışlar!

Eğer bir sabah gözünüzü açınca Kız Kulesi'nin yerin-de yeller estiğini görürseniz hiç şaşmayınız.

Zengin köylüye tramvay satan, Sülün Osman artık pa-bucun dama atıldı. Bak, ana-lar ne hırsızlar doğuruyor!

CUMARTESİ :

Gazetelerde bir «Diba»dır gidiyor: Diba geldi, Diba git-ti, Diba doğurdu, Diba güzel-leşti...

Diba kim kuzum?

Bizim arkadaşlara göre İran Şahı Rıza Pehlevi'nin za-rif eşi...

Ama onun adı, Diba değil, Farah'dır. Diba, babasının soyadı, aile adı, Farah'ın genç kızkılık adı: Farah Diba...

Evlendiği günden beri, kraliçenin ismi Farah Pehlevi'dir.

Haydi diyelim ki genç ar-kadaşlar, bunu bilmiyorlar. Ama bu gazetelerin yazı işleri müdürleri, gün görmüş mu-sahhihleri de mi yok?

Musahhih dedim de aklıma geldi. Molla, İran camiinde İslâm tarihinden bahseder-ken:

— Hasan, Hüseyin, Duhte-rân-i Muaviyest (Türkçesi: Hasan, Hüseyin Muaviye'nin kızlarıdır.)

Deyince, cemaat arasından biri dayanamayıp bağırması:

— Bre cahil, Hasan, Hüse-yin bir kere kız değil erkek-tir. Sonra, Muaviye'nin de-ğil, Ali'nin çocuklarıdır. Han-gi yanlışım tashih edeyim se-nin?..

Sağ olsun, ünlü gazeteleri-mizin kâğıt satmaktan fikir satmaya vakitleri yok ki!

PAZAR :

Yunanistan çıldırdı. Biliriz, zekî mil-lettir, kurnaz millettir, akıllı millettir Yu-nanlılar. Ama, hepsi de kıl üstünde.. Ha-fit bir rüzgâr esti mi denge bozuluverir hemen...

Şimdi Atina caddelerinde nümayişler, mitingler, protestolar kıyamet kopuyor. Yalnız bize karşı olsa, eh, aradan bir de-ğil on değil kırk bir yıl geçti ama kıçına yediği tekmenin acısı hâlâ geçmemişse güleriz:

Asıl tuhafı, bütün bu saldırılar, bizden çok Amerika'ya kar-şı, İngiltere'ye karşı, hattâ Fransa'ya karşı...

Gazetelerde bu gösterilerden birinin fotoğrafını gördüm: Ba-şında ayılı bir fes, Türk'ü temsil eden bir adam, kalababın önünde dolaşılıyor...

Kim bu fesli adam, biliyor musunuz?..

Amerika Cumhurbaşkanı Johnson!

Demek Amerika, Kıbrıs dâvasında Türk kadar Türk... İtti-har ederiz!

aySEL bakkaliyesi

RIFAT ILGAZ

«Her sokakta bir milyoner» devrinin yetiştirmelerindendi. Yalnız apartıman yapıp satmakla kalmamış, bir de kredi miredi bir fabrikacı uydurmuştu, tıkr tıkr işliyen bir poplin fabrikası... Devir değişmiş, gidenler gitmiş, tepetaklak olanlar olmuştu ama, kendisi dimdik yalı kazığı gibi ayakta idi işte. Gene içiyordu, gene her işte olduğu gibi, o işte de hızlıydı. Deftercilerdendi, yani kaydedip geçicilerden... Bu sefer çok pis tutulmuştu şu Aysel'e. Kurtarıyordu burnunu, domuz gibi soluyup duruyor, kurtarıyordu işte...

«Doldur!» dedi, «silme olsun! yarın n'olacağımız belli değil. Bakarsın ki top patlamış, tutmuşuz Kıbrıs'ın yolunu!»

Aysel birden kayıverdi kucagından:

«Orhancığım!» diye cıvıladı «Beni bırakıp nasıl gideceksin oralara!»

Doğruydı. Nasıl bırakacaktı şu sofrayı? Silme doldurduğu viski bardağını yarıya indirdi, yumuldu fasulye plâksine. Yapamıyordu işte. İçkinin alafrangasına alışmıştı ama, mezeye gelince, babadan gördüğünden şaşmıyordu. Ancak havayla istakozu ekleyebilmişti sofrasına. İstakoz ona eski kurdele kesme törenlerini hatırlatıyordu. Havay da parti kodamanlarını. Neydi o günler, beşyüzlük, binlik törenler!

Gözleri çıkmak çıkmak olmuştü: «Vazife.» dedi, «Hadi deyince çekeceğiz çıkmeleri. Ama kim çıkıp da hadi diyecek! Bizim çocuklar boş durmuyor Ankara'da. Bak, Ayselciğim, Orhan demişti dersin. Biz kurtaracağız Kıbrıs'ı ergeç! Göreceksin, iktidarı aldık mı, ertesi gün Lefkoşe'deyiz! Teker teker temizliyeceğiz bütün adaları. Haydi şerefe! Nurlu ufukların, görülmemiş kalkınmaların, büyük zaferlerin şerefine!»

İçtikçe içmiş, kulak dolgunluğu eski günlerden kalma baraj nutuklarına geçmiş, eserlere eserler katmıştı!

Aysel onu sızdırmak için veriyordu gözüne viskiyi. Parti merkezinde iki gündür atıp tuttuğu için çok hızlıydı bu gece. Masa başında leş

gibi sızıp kalınca, hemen kalkmış, ılık banyosunu alıp, girmişti yatağa. Bu vücut ona çok lazımdı daha...

Ertesi sabah sıcaklığı sıcaklığına yapışmıştı telefona. Bütün gece tasarladığı plânı uygulama zamanı gelmişti. Zaten çığırtkan gazeteler, onunla işbirliği edencesine sallamışlardı manşetleri. Ekmegine terağı sürmüşlerdi.

«Alooo!» diye gürledi, «Nasıl adamsın sen! Harbe giriyoruz da kılın kıpırdamıyor. Ne? Aldanıyor muyum, kıpırdıyor demek!.. Evet demesine, demiştin, bravo! Keskin görüş bu kadar olur. İyi ama arayıp sormak da mı yok! Nerdeyse bana bir Allahısmaırladık demeden çekip gideceksin Kıbrıs'a! Mahallede neler konuşuluyor biliyor musun, yarın sabah namazı Kıbrıs'taymışız. Evet, evet... Uçaklar... Aklın adamakıllı yattı ha?.. Aferin doğrusu, anlıyormuşsun bu işlerden. Seninle iftihar ediyorum. Zeki adamsın! Şimdi Orhancığım, eline kâğıdı kalemi al! Söylediklerimi alt alta yaz! Ufff!.. Gece iler tutar yerimi bırakmamışsın! Bütün vücudum kıyma makinesinde çekilmiş gibi. Haberin yok mu? Hep böyle dersin zaten. Hazır mısın, yaz canım! On teker kaşar peyniri! Ne? Anlıyamadın mı? Harbe girmiyor

muyuz? Vaz mı geçtin Kıbrıs'a asker çıkarmaktan? Seni tabansız seni! Yurtseverliğin bu kadar mıydı senin? Ne olacak on teker peynirden. Harbe giriyoruz. Çizmeler ayağını sıktı daha şimdiden! Sen başını alıp gideceksin, ya ben? Yaz! Beş çuval sabun! Çok fazla ha! Kafamı kızdırma! Ben senin nikâhlı karın değilim. Başını alıp hangi cehenneme gideceksin, kimbilir! Sefil mi olayım buralarda? Yaz diyorum, sana! Beş çuval da piriñç!.. Ne?.. Zihnimi karıştırma kuzum, yaz:

Şeker... Toz istemem.. On sandık kesme! Soonraa... Peynir! Canım bu peynir başka peynir! Beş teneke... Beş çuval da un yaz sen! İki parmak kar yağdı mı, fırınlar paydos! Ekmek gene karneye binecek değil mi? İki çuval daha koy, yedi olsun! Ne dedin? Kamyon, kamyon tabii... Fabrikanın Varşovasıyle sen evine ispanak gönder, hanımına dolmalık yaprak. Kamyon tutacaksın tabii... Harbe giriyoruz! İçki sofralarında, parti toplantılarında direk direk sallamaya benzemez! Sooonaaa... Sucuk! Bilirsin ne kadar sevdiğimi. On kilo mu dedin? Sen Varşovaya koy da hanımına gönder o kadarını. Sabahları maşada kızartsın da sandviç

yapsın! Yaz bakalım, elli kilo! Elli de pastırma!

Bil bakalım, daha ne severim, ben? Aferin, helva tabii... Bildiğin için üç teneke olsun, iki de çikolata! Bilemeseydin on teneke yazıracaktım. Yazdın dilimi? Şimdi bırakalım çuvaları, tenekele, paketlere geçelim! Sen söyle bakalım, ne yazacaksın?.. Bravo! Zeki adamsın... Evet, makarna! Dur hele, biz şey unuttuk, yağ... Üç teneke mi?.. Çok avanaksın be... Yaz, yaz: On teneke de Urfa... Neresi çok, harbe giriyoruz arslanım!

Harb, harb diye verirsın cayırtıyı! Urfa yağına gelince dilin doluyor. Söyle bakalım, şimdi sıra nede? Billirsen yarı yarıya tenzilat!.. Kahve mi? Çekilmiş kahve ha? Sen bırak çokilmişini de, çekirdek yaz! İki çuval çekirdek kahve! Seksen kilodan aşığı olmasın çuvalar!.. Kahve dedim de ne geldi aklıma? Paketlerden?.. Çay! Çay tabii... Yüz paket, pardon yüz kutu filiz çayı... Canım, oldu olacak, yüz de adi çaylardan olsun! Haaa... En önemli bir şeyi unuttuk, hiç de hatırlatmıyorsun. Çuval tabii... Fasulye! Harb demek, kuru fasulye demek! Beş çuval da fasulye! Sonra efendim, sonrana, zeytin... Elli teneke! Korktun değil mi, hadi affettim, beş teneke! Yazdın mı? Şimdi söyle bakalım, benim çok sevdiğim, kırmızı, mavı ambalajlı... Çikolata, aptal! En büyük paketlerden... Üçyüz tane çikolata! Dur, aklıma gelmişken, söyleyim, viski... Mutlaka bulmalısın, hiç olmazsa yirmi şişe falan! Yüz şişe rakı... Yüz şişe vodka... O kadar da konyak! Birinci liste tamam. Bak Orhancığım, saat üçü geçmesin! Ev sahibiyile anlaştım. Bodrumdaki çimento deposunu bana bırakıyor. İki de dircilerinden hamal gönder, kamyonla! Hadi canım bekliyorum. Yarın akşam mı, arabanla gel de bir Yeşilköy yapalım! Ne olur, ne olmaz, harbe girmeden... Girersek mi?.. Girersek yolun açık olsun! Çok, çok operim bir tanem!»

Kapatı telefonu. Yeniden bir numara çevirdi:

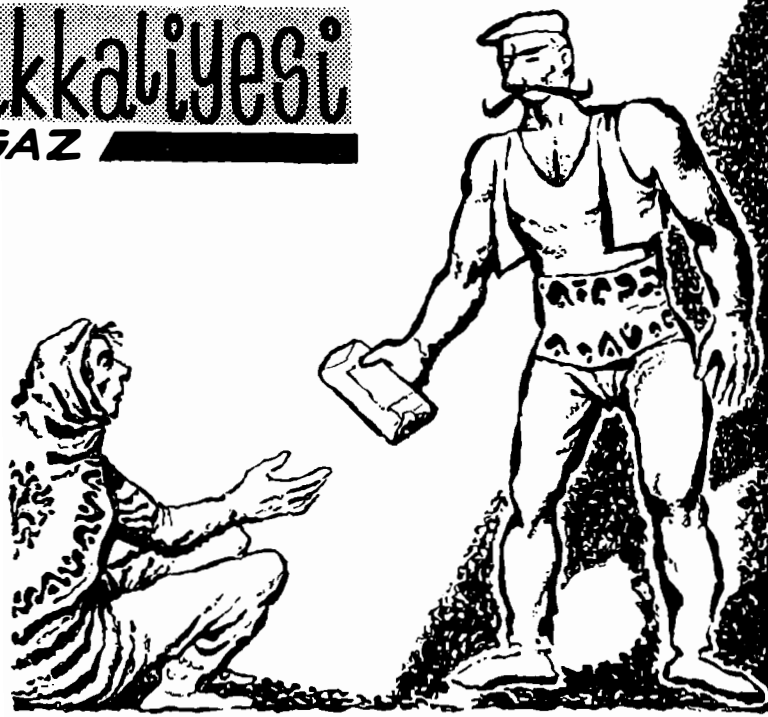
«Alooo!.. Ha... Evet... Benim canım, ben, Necmicığım!.. Saat üçte hepsi hazır. Buraya indirileceğiz tabii... Sen mağazada bulun. Hamal istemez. İki de hamal geliyor kamyonla... Kontratta ikimizin de imzası bulunacak, ortak diimişiz, canım! Ne dedin, harbe mi girersek, dedin! Sen boş versene harbe! Ne demiş, bizim ihtiyar, yedi düvelle uğraştırmak istiyorlar beni demiş!.. O harbin içinden gelmiş adam, harbin ne olduğunu bilir!.. Sen palavrayı bırak ta bir isim bul bizim bakkaliyeye... Ne dedin, Kıbrıs mı?.. Yeşil Kıbrıs!.. Hayır... O kadar politik olmasın... Neyimize gerek bizim siyaset... Ne? Aysel mi dedin, Aysel Bakkaliyesi... Çok sık, çok güzel!.. Tamam, yazdır tabelâyı, zevkine göre... Harb!.. Harb!.. İkinci listeyi duyuyum da burnuna... Görsün, harbin ne demek olduğunu... Bu akşam mı? Tabii geleceksin, konuşacaklarım var. İkinci liste mi, tuhafıye üzerine... Annemin üzerine onu da... Harbe girmek nasıl olurmuş, anlasın! Gizli toplantılarda atıp tutmanın sonu... Hadi ordan, çıkıyın... Hele gel de sen... Yook, bu gece iki iş adamı gibi ciddi!.. Hele kamyonu boşalt da bir... (Operim şekerim!..)

Geç vakit kamyonu boşaltan hamallardan biri evine dönerken bir paket makarna aldı bakkaldan. Kapıdan girer girmez çalılıla attı karısının kucagina.

«Nedir ki o?» diye sordu karısı. «Hihi!» dedi, «Bilmirseen?»

«Bilmirem!»

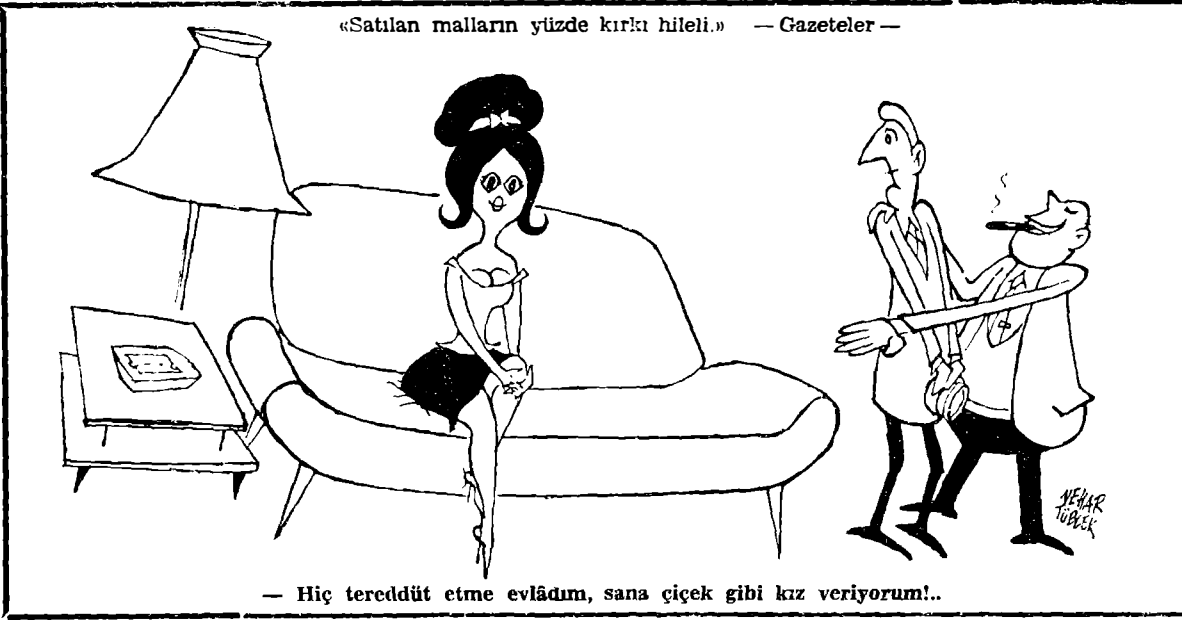
«Mokorno diyorlar... Millet yağmo ediyor. Yarın soboh nomovzi harbe giriyrik, anlırsen. Goy bir köşede dursin!..»

Türk köylüsünün yüzde sekseni sinemayı bilmiyor. — Gazeteler —

— N'ideceem sinemayı? Benim böyle palyaçolarım var!..

«Mübarek adam»

İplik bıyıklarını ara sıra okşuyordu kaçamaktan...

Başında, o simitçilerin tabla ve kafaları arasına sokulan çörek şeklinde, bir fotr şapka vardı: «Fötirim» diyor bir daha demiyordu...

«Fötirinin» altında fırıldak gibi dönen bir kafa vardı. Bu kafada buz gibi kurnazlıkla dolu mavi gözler... Sarışındı. Kırmızımsıtrak ince derili... Uzunca boyluydu. Çökükçe yanakları henüz dolmamıştı dalavereden...

Kulu köyünden bindiğinde, yolculara kendisini imam diye tanıtmıştı.. Bunca bobstil imam görmemişim ömrümde. İnanmıyordum da imamlığına!

O kaçamaktan gene iplik bıyıklarını okşuyordu... İhsan Sabri Çağlayangilimsi bıyıklarını!.. Otobüs Konya'dan Ankara'ya yol alıyordu, çamurun, rutubetin, karın karışmış olduğu bir puslu havada...

Anayasa!

Aman neler söylemiyordu ki gerine gerine. Biz en meşru haklarımızı savunmak için bile öylesine gerinemiyoruz. Geriniyor muyuz?...

Bizi ayakta tutan ne varsa yere vuruyordu.

— Anayasa nemize gerek diye omuz silkliyordu.

— Gericilik, dini bütünlük demektir, ileriliklik karısını yanındaki çıplak gezdirip başkalarına ikram etmektir, diye devam ediyordu...

Mâtevazî bir vatandaşla dönüşüyordu tehditle:

— Söyle şimdi, bu açıklamamdan sonra, gericisi misin, ilerici misin?

— Ve estağfurullaah, diye böğrünü yokluyordu mütevazî vatandaş. Elhamdülillâh gericisiyim... (Vallah, billâh anlattığım gibi, o havayı tam veremiyorum bile...)

Bir kocaman «aferiîin» alıyordu bu bobstil, sözde-imamdan! Sonra «fötirini» kafasına bastırıyordu:

— Bu fötirimi, elimden alırlarsa ben ne yaparım?... Kavga ederim ben!... E, fötirim için kavga ettikten sonra, imanımı elimden almak isteyenle nasıl kavga etmem ben?..

Kutlu köyü yakınlarından binmişti, başka bir köyün yakınlarında indi... Propagandasına devam edecekti. Ne derse, rahat diyecekti. Öntü boştu... Boştu öntü... Karşısına hiçbir önleyici fikir çıkmıyordu ki, ne insanında, ne propaganda araçlarında!

Kimse de onu kolundan tutup dışarı atmadı...

Tersine, indikten sonra otobüs yolcularından bazıları (çoğu demioyrum, hükümetlerin gücünü üzmemek için...)

— Mübarek adam, diye mırıldandılar.

— Mübarek adam!..

Ve mübarek adam, fötiriyle, hilekârlığıyla, zehir saçmağa de-

vam ediyordur bugün... Nerdesin mübarek adam?... Nicesin?..

Bez!

Birkaç aydanberi denizsiz bir süt limandı Ankara... Huzur içindeydik, huzurun monotonluğu içinde!

Derken efendim, Opel'cik (Paşanın ekonomik Opel'i) üç yerinden delindi... Huzura bir şey olmadı, sağlandı. Monotonluğa gelince, o monotonluk kalmadı. Kaldı mı?

Benim kafamda bir şeycik dönüyor: İsmet Paşanın eli nasıl erimedi: Bunca AP.li tarafından öpülmeğe «geçmiş olsun» için!

Bunca gecikmiş sevgi kalbini, kimbilir nasıl eritmiştir paşanın!

AP. lileri iştirir gibiyim:

— «Efendim biz... (Şiveleri başka: Biz değil, bez!) memleketin âli menfaatlarına karşı herhangi bir hareketin, bir divar gibi karşındayız!... (Vah divarım, vah!...) Bez... İsmet Paşanın fikir olarak karşısında olabiliriz... (Bak sen bunca fikre!) Bez...»

Yeteer... Yeter!... Bez getir Cafer!

Cemre u Cemre Agavitu Umre!

Bulgarca deyimim anlamı şu: — «Ağa kışın havayı iyi görmüş, çift sürmeğe başlamış ve donmuş...»

Bütün ağalar!.. Deniz kara, kış kıyamet siyaset ağalarına:

«Cemre u Cemre»

«Agavitu Umre!»

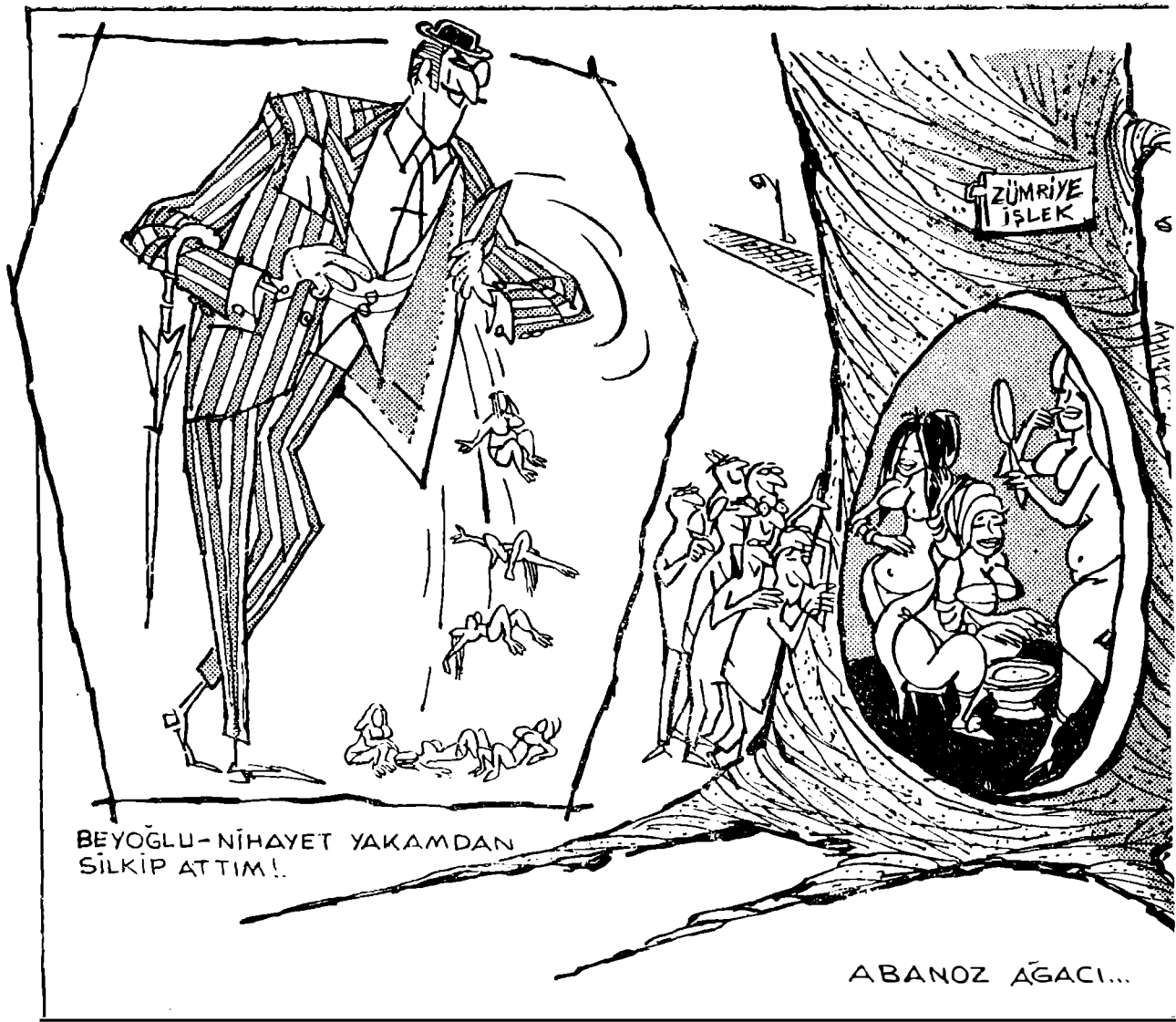
Nimet ARZIK

Bahar yağmuru!

— Allah seni başımızdan eksik etmesin!

Abanoz sokağındaki geneli

Buz gibi...

Sinirli bir kadın, ruh doktorunun muayenehanesine rüzgâr gibi girdi:

— Tahammül edemiyorum doktor bey! dedi, kocam kendini buz dolabı zannediyor!!!

Ruh doktoru şimdiye kadar birçok vaka görmüş ama böylesine hiç şahit olmamıştı... Merakla kadını dinlemeye başladı:

— Gündüz bir zararı yok diye devam etti sinirli kadın, ama gece olunca, ikimizde yanyana yatağa girince, anlıyorsunuz değil mi doktor bey?... Ne kadar korkunç Allahum!!!

Doktor kadına yardım etmek için:

— Geceleri yanınızda yatan buz parçasını tahayyül edebiliyorum, dedi, yanılmıyorsam ayakları da buz gibi değil mi?...

— Hayır, doktor, hayır, bilemediniz! Beni rahatsız eden ayakları değil, boğazındaki minicik lâmba! Geceleri hep ağzı açık uyuyor!...

Kabul saati

Doktor: — Neden saat 8 de viziteye geliyorsunuz? Benim 7 ye kadar hasta kabul ettiğimi bilmiyor musunuz?

Hasta: — Ben biliyorum, doktorcuğum ama, saat 7.30 da bacağımı ısırın köpek bilmiyor olma!...

Güzeller

Gurur, işve, imâ, dâvet,
Güzellerin işinden mi?
Garip (Hayır), tuhaf (Evet!)
Lütf zulmun peşinden mi?

Aramazlar yaş, baş dengi,
Göğüsleri çift nirengi.
Gözlerinde şimşek rengi
Elektrik fişinden mi?

Bütün lızlar mektup bekler.
En makbulü dolgun çek'ler.
Kollardaki mor benekler
Kart kurtların dişinden mi?

Eldivenin güderisi,
Ezberlenmiş sevda dersi.
Bir kısmının yüz derisi
Kösele mi, meşinden mi?

Kadınların geçmez çağı,
Her biri aşk yanardağı.
Kaç sinekten süzer yağı,
Onundan mı, beşinden mi?

Her salonda naz geçmeli,
Sürü sürü kaz geçmeli.
Hangisinden vaz geçmeli,
Dostundan mı, eşinden mi?...

Salâhattin KUTLU

— Yatak odasının m...

Bahar ve Kelebekler

Orhan Seyfi Orhon, bir yazısında anlatıyor:
«Ömer Seyfettin'e bir gün Babıâli'de rastgelmıştim. Bana o neşeli tavrıyla:

— Cancağızım, dedi. Hikâyelerimi topladım; ismi (Bahar ve Kelebekler).. Yakında çıkıyor.. O zaman bu isim bana ne kadar yeni ve ne kadar güzel görünmüştü...

Bilmem nasıl bir sebepten dolayı (Bahar ve Kelebekler) bir türlü intişar etmedi. İçindeki bütün hikâyeleri ayrı ayrı okumuş olmakla beraber, bu ismi işittikten sonra, kitabı görmek ve tekrar okumak iştiyakı kalımda uyanmıştı. Ömer'i her görüşte soruyordum:

— Bahar ve Kelebekler ne oldu?

— Çıkıyor cancağızım!.
Bunu o kadar kat'iyetle söylüyordu ki tekrar kitabın intişarını beklemeğe başlıyordum. Fakat aradan haftalar, aylar geçiyor, o, bir türlü çıkmıyordu. Ömer'e tesadüf edince suallimi tekrar ediyordum:

— Ömer; hani Bahar ve Kelebekler?

— Merak etme cancağızım; yakında çıkıyor, ama pek yakında.

Heyhat! O zamandanberi aradan uzun yıllar geçti. (Bahar ve Kelebekler'e kavuşalım derken Ömer Seyfettin'i kaybettik...)

Anlıyan Beri Gelsin

Kabataş Lisesinde Edebiyat öğretmenliği yaptığı yıllarda müfredat programlarına pek bağlanmaz, bunlara karşılık, mümkün olduğu kadar çok metin okutmuş. Canlı, orijinal, samimi bir hoca imiş. Metinler okunurken, sade dilin önemini anlatmak için, öğrencilerin soru-dukları lûgat, tamlama ve deyimlerden yabancı asıllı olanlar için:

«— Vallahi çocuklar bunları ben de anlamıyorum. Doğrusunu isterseniz belki bizzat yazanlar da anlamış değillerdir; siz rahatınıza bakın...»
Cevabını verirmiş.

OMER SEYFETTİN

6 Mart günü, Türk hikâyeciliğinin büyük ve ölmez isimlerinden Ömer Seyfettin'in 44. ölüm yıldönümüne rastlamaktaydı. 1884 de Gönen'de doğan, 1920 de İstanbul'da ölen Ömer Seyfettin; hayata subay olarak atılmış, ömrünü öğretmen olarak tamamlamıştı. 36 yıl süren kısa hayatı, Türk diline yaptığı büyük hizmetlerle, Türk edebiyatına verdiği pek güzel hikâyelerle doludur.

Ölümünün kırk dördüncü yıldönümünde, kendisini rahmetle anmağa vesile olur düşüncesiyle, okuyucularımıza onunla ilgili bazı anılar, fıkralar sunuyoruz.

Derleyen: K. S.

Hatırlama Usulü

Ömer Seyfettin, bir gün yolda en yakın arkadaşı olan Ali Canib'e rastladı. Selâmlaştilar, konuştular. Bir ara genç hikâyeci:

«— Canib'ciğim; senin peygamber adlı bir arkadaşın var ya, bugün onunla beraberdik. Sana selâm yolladı.»

Dedi. Ali Canib:
«— Acaba kim?»
Diye sordu. Ömer Seyfettin durdu, düşündü.

«— Şimdi hatırlarım cancağızım; olmazsa bütün peygamber adlarını birer birer sayalım.»

Cevabını verdi ve saymağa da başladı. Baştan, Hazreti Muhammed'e kadar bir bir saydı. Bulamadı. «Âdem, İdris, Nuh...» diye diye bir daha bir daha tekrarladı. Kabil değil, hatırlıyamadı. Ali Canib'in:

«— Ömerciğim; peygamberlerin sayısını ancak Allah-u teâlâ bilir. Boş yere yorulma...»

Yollu sözlerine aldırıyor:
«— Hayır canım; diye direniyordu. Bu insanların bildiği peygamberlerden biri...»

Ama bütün çabasına ve arka arkaya peygamber adlarını sıralamasına rağmen, bulup çıkaramadı. Mahcup mahcup arkadaşından ayrıldı.

Aradan epeyi zaman geçmişti.

Bir gün, büyük bir sevinç içinde Ali Canib'in evine koştu:

«— Hatırladım Canibciğim: müjdesini verdi. Yine unutacağım diye ödüm koptu da defterime de not ettim.»

Ve defterini çıkarıp selâm yollamış olan öğretmen Harun beyin adını okudu.

Bir Hal Çaresi

Ömer Seyfettin, Selânik'te bulunurken bir ara sokak köpekleri pek çoğalmıştı. Belediye, bu köpekleri zehirlemek suretiyle, onlardan kurtulma yolunu bulmuştu ama bu sefer de halk, şurada burada can çekişen hayvanları gördükçe kızıyor, belediye aleyhinde çeşit çeşit homurdanmalar alıp yürüyordu. Bir gün belediye reisi ile konuşurlarken reis:

«— Vallahi beyefendi, ben de ne yapacağımı şaşırdım. Diye şikâyetle bulundu. Bunları öldürsek bir türlü, öldürmesek bir türlü. Bilmem ki ne yap-sak?»

Ömer Seyfettin:
«— Kolayı var reis bey; cevabını verdi. Hayvanları zehirlemeyiniz, hadım ediniz. Böylece hem nesillerini tüketmenin yolunu bulmuş olursunuz, hem de halkın sızltısına meydan kal-maz!..»

Yapışkan Uşak

Kalamış'ta, eşinden ayrı yaşamağa başladığı zaman, bir uşak tutmuştu. Ali Canib, bir gün:

«— Ömer; bu adam ihtiyarca, biraz da alık görünüyor. Bilmem sana hizmet edebilecek mi?»

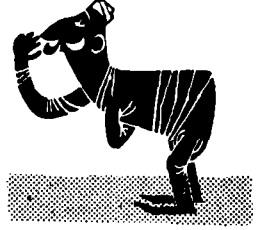
Diye sormuş, o da:
«— Ne diyorsun cancağızım? Öyle becerikli bir adam ki, denize giriyor; bacaklarının arasından geçerken ayaklarını sıkıp öylece balıkları yakalıyor.»

Cevabını vermişti. Ama gel zaman git zaman kendisi de uşak beğenmeğe başladı. Fakat uşak yapışkandı. Horlandı, aldırmadı. Kovdu, gitmedi. Zorlanınca evin yanındaki küçük bir kulübeye girdi. Orda yatıp kalkmağa, tekrar eve alınması için yalvarmağa başladı. Bazı geceler, Ali Canib, arkadaşında otururken, dışardan uşağın ısrarlı sızıldanmaları duyulunca:

«— Ömer; seninki yine sere-nada başladı.»

Diye takılır, Ömer Seyfettin:
«— Allah belâsını versin, Allah belâsını versin!»

Şeklinde köpürüp dururdu. Nihayet tahammül edemedi; kulübenin sahibine gitti. Rica minnet ederek orayı yıktırdı. Adam,

ancak ondan sonra görünmez oldu. Aradan bir hafta on gün geçmişti. Bir gece yine Ali Canib, Ömer Seyfettin'e gitmişti. Bir ara tavanda bazı gürültüler oldu. Ali Canib:

«— Eyvah Ömer; senin uşak hâlâ buralarda galiba. Sakın dama çıkmış olmasın; mutlaka içeri girmek için kiremitleri kaldırıyor.»

Deyinse, Ömer Seyfettin, yukarı doğru seslendi. Cevap gelmedi. Fakat âsası eni konu bozulmuştu:

«— İn aşağı ulan; inmezsen evi yakar, seni kebab ederim.»

Yollu tehditler savuruyor, elindeki fenerle balkondan damı araştırıp duruyordu. Kimse yoktu; belki bir kedi veya sansardı ama, Ömer Seyfettin, o gece gerçekten sınırlanmış ve korkmuştu.

BİR doktor arkadaşım anlattı:

«O sene Hicazda dehşetli bir kolera vardı. Belki günde ikiyüz hacı gömüyorduk. Uşağım bir sabah elime bir mektup verdi. Açtım. Okudum. Gayet yakın bir akrabadan... Bir kadını tavsiye ediyordu.. Dadısı mıymış nesiy-miş!

— Gelsin konuşalım!

Dedim. Kapıdan gayet korkunç derecede çirkin, siyah bir arap karısı girdi. Beni etekledi. Ne istediğini sordum. Para, ev, yemek, ilaç...

İFFET!

Bu minicik hikâye, Ömer Seyfettin'in, ölümünden on gün önce yazdığı hikâyedir. O zaman, merhum Sedat Simavi'nin çıkardığı «Diken» isimli mizah dergisinde basılan «İffet!», büyük Türk hikâyecisini saygıyla anarak okurlarımıza sunuyoruz.

— Hiç, hiçbir şey isitemem!

Dedi.

— Eee? O halde?

Diye yüzüne baktım.

— Yalnız lütfediniz, ben ölürsem cenazemi erkeklerin çukuruna attırmayınız.

Güldüm. Bu tuhaf bir arzu idi.

— Niçin?

Diye sordum.

— Ben dünya evine girmedim. Kızım!

Dedi. Dayanamadım.

— Bacı! Hiç korkma de-

dim, kızlığına bir şey olmaz. İnşallah yaşarsın. Ölürsen erkekler korksun. Sana ne?..

Arap birdenbire şahlandı. Yüzüme «Tuh utanmaz herif!» Diye tükürdü. Çıktı, gitti, üç ay sonra akrabamdan dadısının namusuna tecavüz ettiğim için büyük serzenişlerle acı bir mektup aldım..

Ekseri sıyahlarda ölüm-den sonra bile devam eden bu şedid iffet endişesi biraz da bızım beyaz hanumlarda olsa...

HERKESİN kendine göre çeşitli bakımlardan bir gururlanma usulü var. Santa Melania'yı bilirsiniz. Ömrü boyunca hiç yıkanmamış olmakla övünürdü.

Genç noter de karısını hiç aldatmış olmamakla gururlanır, bu meziyetini sağa sola duyurmak için de fırsat kollardı âdetâ.

Noter kelimesi garip bir kelime. İnsanın muhayyilesini gıcıkıyor. İster istemez olgun, muntazam, sözüne ve randevularına sadık bir adamı düşünüyorsunuz bu kelimeyi duyunca. Sanki her Allahın günü ıstırap ve üzüntüden perişan duruma düşmüş ailelere bir vasiyetname okuyacakmış gibi siyah elbiseler giyer... Ceketinin dirsekleri de çok yazı yazanlarda olduğu gibi pırlırlıdır.

Halbuki bu noter, ötekilerden çok farklı bir adamdı. Yelek yerine giyilen en modern, en gözâlıcı puloverleri onda görebilirdiniz. En çılgın danslara ait bütün plâkların noksansız koleksiyonu vardı onda. Hele konuşması, dünyaya metelik vermeyen bir üniversite talebesinin ki kadar pervasızdı.

Karısına da gerçekten sadıktı. Güzel, alımlı, şuh ve şakrak bir kadındı çünkü. Biraz garip huyları yok değildi. Durup dururken de hırçınlaşıverirdi. Ama, hırçın bir kadının gecelerinde daima ayrı bir lezzet bulmak mümkündü. Sonra noterin en büyük arzusu sakın ve gürültüsüz bir hayat yaşamaktı. Bunun sırrı da ona göre bir kadına sadık kalmaktan ibaretti.

Bir gece vazife icabı katıldığı bir toplantıda Sophia Bennett isimli bir kadınla tanışmıştı. Böyle bir tanışmanın vuku bulacağını karısı da biliyordu. Geç vakit eve döndüğü zaman karısı sordu:

— «Nasıl bir şey bu kadın?...»
— «Hangi kadın?»
— «Meşhur Bennett canım...»
— «Frijider kadar beyaz, kırmızı ekmek gibi de kuru.»
— «Ya kocası?»
— «Öylesine zararsız bir adam ki, onu aldatmak başlıbaşına bir ayıptır!»

Bu cevapların hepsi de önceden düşünülmüş nevindendi. Çünkü noter, karısının tepeden tırnağa kıskanç bir kadın olduğunu gayet iyi biliyordu.

Kocasının, vazife icabı tanışmak ve görüşmek zorunda kaldığı her kadın evdekine göre «Şu Kadın»dı. Fakat noter «Şu Kadın»ları karısının gözünde küçültmek bakımından âdetâ ihtisas yapmıştı. Şimdi de sıra madam Bennett'de idi.

— «Tekrar gördün mi?»
— «Kimi?»
— «Şu kadını...»
— «Hangi kadın?...»
— «Bennett canım...»

Karısı, hiç lüzum yokken «canım» tâbirini kullandı mı işler kötüye gidiyor demektir.

— «Hayır, o geceden sonra bir daha görmedim.»

Bu sonuncu «Şu Kadın» karısının kafasında sabit fikir ha-

ŞU KADIN

PİTİGRİLLİ'den: Adnan Tahir

lerce Bennett vardı. Sonu bir ve iki «t» ile biten yüzlerce Bennett. Bu da fena işaretti.

Kocasını ceketinin altına koyu gri puloverini giydi mi hemen soruyordu:

— «Bugün nereye gideceksin?»

Çünkü bu pulover, kocasının «Şu Kadın»la tanıştığı gece giydi puloverdi. Ve madam Sophia Bennett'in o gece kocasına iltifat ettiğinden zerrece şüphesi yoktu:

— «Bu pulover size çok yakışmış.»

— «Şu kadının kocası ne iş yapıyor?»

— «Avustralya'da merinos koyunları yetiştiren bir çiftliği varmış.»

— «Peki, şu kadın niye Avustralya'da yaşamıyor da burarlarda sürüyor?»

— «Ne lüzum var?.. Onlar buradayken de işler yürüyor.»

— «Nereden biliyorsun?»

— «Tahmin ediyorum.»

— «Fakat...»

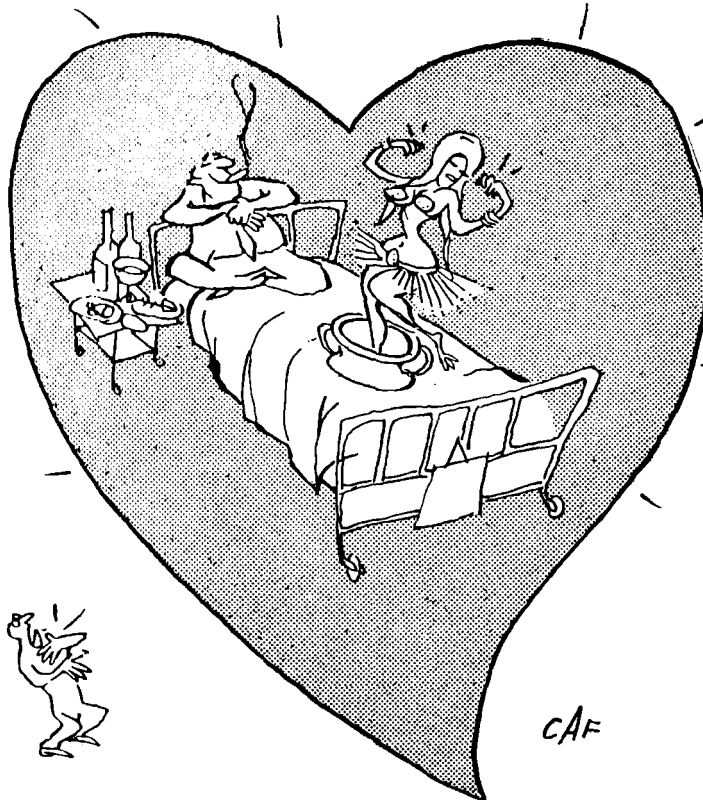
Fakat dedikten sonra bir sü-

line gelmişti. Halbuki mukaveleler ve vasiyetnameler arasında her gün başı dönen noterin «Şu Kadın»ı düşünecek vakti bile olmuyordu.

Fakat karısı emindi. O geceden sonra birbirlerini muhakak aramış, hattâ görüşmüş olacaktı.

Kocasının adres defterini gizlice gözden geçirdi. «Şu Kadın»ın ismi yoktu. Fena işaretti bu. Telefon rehberine baktı. O sündaki soyadları arasında yüz-

«Bir kaymakamla başhekim hastanede oturak âlemi yaptılar.» — Gazeteler —

Yürekler acısı!

re duraklayan kadının neler düşündüğünü, şayet varsa mantığını hangi istikamete yönelttiğini ancak şeytan bilir.

— «Pek zayıf bir kadın olmasa gerek, değil mi?»

— «Kilo almak için kür yapmış galiba...»

Bu konuşmadan üç gece sonra kocası yattığı yerde yeni çıkan bir kanun kitabını incelerken damdan düşercesine soruyordu:

— «Şu kadının kilo almak için kür yaptığını sen nereden biliyorsun?»

Ertesi sabah, kocası evden çıkar çıkmaz aynanın karşısına geçmişti. Hem itina ile makyajını yapıyor, hem de olaylar zincirinin halkalarını birbirine bağlıyordu.

Kocasını «Şu Kadın»la tanıştıktan sonra yalnız kovu gri puloverini sık sık giymekle yetinmiyor, haftada hiç değilse iki gece bir takım bahaneler uydurarak eve gec geliyor ve bu gecikmeli gecelerde hiç âdeti olmadığı halde sırtını dönüp yatıyordu. Sonra iç camasırlarını da eskisine nispetle daha sık değiştirmeye başlamıştı. Ne demektir bu yani?

Bir taksiye atladı.

— «Madam Bennett'le görüşmek istiyorum.»

— «Madam Bennett yok» demişti hizmetçi.

— «Fakat ben varım» diye kapıdan çıkmak üzere bulunan kocası araya girdi. «Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?»

Noterin karısı mahcup ve çekingene bir ifadeyle salona girmişti. Yüzü gayet ciddiye. Bakışlarından ve motosikletli iki trafik polisi gibi ileri fırlayan göğüslerinden her şeyi göze aldığı besbelliydi.

— «Siz bir koca olarak onların seviştiğinden habersiz misiniz yani Mösyö Bennett?...»

Mösyö Bennett duyduklarını anlamak, anlayabilmek için bütün dikkatiyle karşısındaki kadına bakıyordu. Nihayet anladı:

— «Biz, muhterem kocanızı 19 Temmuz gecesi tanımak şerefine nail olmuştuk. Tarihi gayet iyi hatırlıyorum, çünkü karım ertesi gün uçakla Avustralya'ya gitmişti. Orada benim büyük bir merinos çiftliğim var. Kâfi değil... Şu anda boşanmak üzereyiz... Duruşma biter bitmez karım başka bir merinos çiftliğinin sahibi ile evlenecek. O tarihtenberi de Avrupa'ya dönmedir bir daha!»

○

Medeniyet..

Yamyamlar arasında:

— Demek bundan sonra medenileşeceğiz, öyle mi başkan?.. Yani, artık adam yemeyeceğiz...

— Yoo, bunu söylemek istemedim. Sadece adabı muâşeretini öğrenmemiz lâzım! Yani, çatal, bıçak ve kaşık kullanacağız!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Edebiyatta Mizah

Bir göz hekimi

On beşinci yüzyılın başlıca divan şairlerinden biri olan Şeyhî, «Hekim Sinan» adı ile de anılırdı; çünkü zamanının imkânları ölçüsünde, Tıp öğrenimi görmüştü ve özellikle göz hekimliği ile uğraşırdı.

Şeyhî'nin divanından, bir iki diğer eserinden başka bir de (Harname = Eşek Hikâyesi) adlı manzum hicviyesi vardır. Harname, eski Türk edebiyatının, bu alanda ilk örneği kabul edilmektedir.

Bursa'da uzunca bir süre bulunduktan sonra, önemlice bir servet edininip, yurdu olan Kütahya'ya dönerken; düşmanları, yoluna haydutlar çıkartmışlar, zavalî şairin nesi var nesi yok elinden aldırılmışlardı. Beş parasız kalan Şeyhî, acılarını dindirmek için olacak. Harname'yi yazarak hem düşmanlarından hem de kendi hötû talihinden öc almak istemişti.

Şeyhî'nin hekimlikteki ünü; Çelebi Sultan Mehmed'in, bütün öteki hekimlerin tedaviden âciz kaldıkları bir hastalığını — belki de tesadüfen — geçirmesiyle yayılmıştı. Ona bu olaydan sonra (Tabîbî Hâs = Padişah Hekimliği) ünvanı verilmişti.

O zaman, doktorların şimdiki muaveneneleri yoktu. Onlar da, diğer esnaf benzeri, çarşıda bir dükkân açarlardı; hem hastalarını muavene ederler, hem onlara gerekli ilaçları satarlardı. Bursa çarşısında Şeyhî'nin de böyle bir dükkânı vardı. Çelebi Sultan Mehmed öldükten sonra, şair bu dükkânı açmış, hayatını kazanmağa başlamıştı.

Şeyhî, göz hekimi olarak ün salmıştı ama, isin kötüsü, kendi gözleri pek berbatı. Akar, kanlanır, herhangi bir şevî burnuna kadar sokmadıkça, imkânı yok, ne olduğunu seçemezdi.

Bir gün dükkânına, gözlerinden şikâyetçi biri gelmişti. Muayene oldu, ilâcî hazırlattı. İlâcî alıp parasını vereceği sırada bir de baktı ki, hekimin gözleri kendisinininkilere göre daha perne perişan bir durumda. Bunun üzerine cebinden ilâç parası kadar bir para daha çıkarıp Şeyhî'ye uzattı:

«— Alınız bunu; dedi. Biri benim ilâcın parası; öteki ile de kendinize bir ilâç yaparsınız. Görüyorum ki siz de en az benim kadar göz tedavisine muhtaçsınız.»

Şeyhî, adamın bu sözünü ömrünce unutmamıştı; zaman zaman bu olayı hatırladıkça güller, çevresindekilere:

«— Adam yine de pek kıbarmış; derdi. Ya (Efendi, sen bu gözlerle mi göz hekimliği yapıyorsun? Kelin merhemî olsaydı kendi başına sürerdi.) deseydi ne yapardım?»

- Bekçi baba seçimler nasıl gidiyor?
- Berbat paşam, berbat... Eski zamanları nasıl aramazsın?.. Seçim var derlerdi, neticesini gazetelerde okurduk. Şimdi bütün zahmetli mahalleliye yükletiyorlar!

NOT: Kırk dört yıl önceki «Diken» dergisinden aldığımız bu karikatürün altındaki imza «Nurullah Cemal»dir. Demek o tarihte bugünün ünlü ressamı Nurullah Cemal Berk karikatür çiziyormuş!

Eski Şiirde Mizah

Bir Tarih

Servetifünun Edebiyatı kurulduğu vakit, özellikle eski zevkin devamı tarafı olan şairler ve edipler tarafından, çeşitli hücumlara uğramış, alaylarla karşılaşmıştı. Özentî bakımından batılı, fakat dil yönünden belki de Divan edebiyatından fazla doğru oluşu yüzünden (Karışmış), (Perî tutmuş), (Havaleye uğramış) diye takılanlar oluyor; bir çokları da bu edebiyat topluluğuna (Tekne Kazıntısı) diyorlardı. Eskiye bağlı şairlerden biri, Servetifünun'un doğuşunu anlatırken:

«— Bu sadece başıbüyük değil, âdeta bir tosuncuk. Çok yaşıyamaz zavalî..»

Demişti. Bir başka şair de bu edebiyat topluluğunun kuruluşuna şu tarihi söylemişti:

Bir acep kim sonu gelmez, gözü yok, üç kafalı,
Geldi dünyaya veled, bir analı, bin babalı..

Bahtîr Damad

Günümüz şairlerinin bazılarının davranışları; yaşlılar tarafından garipseenmektedir ama, çevresine «Boşveren» genç şair tipi yalnız bugüne mahsus bir özellik olmasa gerekir. Örneğin, ondokuzuncu yüzyılın bazı genç şairleri vardı ki, onların davranışlarını da o devrin yaşlıları aynı garipsemeyle yadırgarlardı. Ondokuzuncu yüzyıl sonlarında, Muallim Naci taraftarlarından Ali Ruhi, bu çeşitten ölçüye düzene sığmaz kişilerden biriydi. Halep çibani, yüzünün bir tarafını yemiş olduğu için, Ali Ruhi, o taraftaki kalan sakalları da kazıtmıştı. Böylece, yüzünün bir yanı sim siyah ve gür sakallı, bir yanı da tündüden traşlı olarak geçer. Bakanların, görenlerin hayretle irkilmelerine aldırış bile etmezdi. Ali Ruhi, şiirlerinde de orijinaldi.

O zaman pek tanınmış olan beytlerinden biri şudur:
Hazreti Âdem imiş âhh.. yegâne mes'ut;
Ki onun hiç yok imiş kaynatası kaynanası..

Tarihte Mizah

Kestirmesi varken

Bilindiği gibi, ilk zamanlar çok disiplinli bir askeri kuvvet olan Yeniçerilik, sonra sonra pek çözülmüş, bozulmuştu. Yeniçeri Ocağı, mazbut zamanında, Osmanlı Devletine yalnız askerlik alanında değil, bilim, siyaset, sanat alanında da büyük ve değerli kişiler yetiştirmişti. Bu büyük adamlardan biri de Ağa Hüseyin Paşa'dır. Yeniçeri erliğinden Yeniçeri ağalığına kadar yükselen Ağa Hüseyin Paşa; buradan da vezirliğe yükselmiş, fakat paşa olduktan sonra bile ağalık ünvanını bırakmamıştı. Bu sebepten ötürü tarihlerimizde de adı, (Ağa Hüseyin Paşa) şeklinde anılmaktadır.

İkinci Mahmud, yeniçeri ocağını kaldırmağa karar verdiği vakit, «kaleyi içinden fethetmeğ» düşünmüştü; kendisine en büyük destek ve yardımcı olarak, o zaman ocağın başında bulunan Hüseyin ağa'yı seçmişti. Çok kanlı olaylar sonunda Yeniçeri ocağı kaldırıldı. Tarihlerimizin, (Hayırlı Olay) diye adlandırdıkları bu olayın tamamlandığından bir iki gün sonra idi. Bir gün İkinci Mahmud, Hüseyin Ağa'yı çağırıp ondan kesin durumu öğrenmek istedi:

«— Nasıl Hüseyin? Diye soru. Şu yeniçeriler olacak it hergele yığınından, kıyıda köşede, belâsını bulmayan kimse kaldı mı?»

Ağa Hüseyin Paşa, şu cevabı verdi:

«— Hiç merak etmeyiniz, hep si temizlendi padişahım; benden başkası kalmadı..»

Bu Ağa Hüseyin Paşa'nın, daha genç bir Yeniçeri eri iken, başından geçmiş sevimli bir anı vardır:

Genç Yeniçeri Hüseyin, bir gece adanmışlıkta içeri; sokaklarda körkilik serhoş dolaşmış nâ-râ atıma başlar. Saatlerce sonra, bir yolunu bulup evinin kapısına varır, içeri girmeden oracıkta sızıp kalır. Tam o sırada, kol gezen çorbacıbaşılardan biri, onu görünce, başına dükilir; konuşmaya başlarlar:

«— Ulan sen askorsın. Asker bu kadar içor, bu hallere düşer mi?»

«— Düşmez ama ağa; görüyorsun biz düştük işte..»

«— Vay kerem! Kalk düş öndüne böylece; gideceğiz..»

«— Gidecek miyiz?.. Nereye?»

«— Ağa Kapısı'na!..» (Yeniçeri ağalığının Süleymanlı'deki makamı bînası.)

«— Ağa Kapısı'na mı? Hay Allah! İyiyi versin senin yahut. Bende yitirecek hal olsa, Ağa Kapısı'na gideceğime, nah şuradaki kendi kapıma girdim..»

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 9 —

Ah orda olmalıydınız da o hali görmeliydiniz bir. Zavalı Muammer duvarın önünde durmuş, ölümü beklemekte. Elinde de sigarası... Kaçsa, bırak rezil olmayı, Pervin'in kocası büsbütün azıp kovalıyacak, pisipisine elinden kaza çıkacak. Halbuki onun bize sonradan söylediğine göre, Pervin'in kocası içinden «Allahım kaçsa da, beni cinayet işlemek zorunda bırakmasa...» diye dua edermiş, adımlarını ağır ağır atması da ondanmış ki, Muammer fırsat bulup da kaçsın... Muammer de, kaçarsam, herif azar, tetiği arkamdan çekmek zorunda kalır, diye düşünürmüş.

Beyim, öyle zamanlarda bir Allahın kulu da çıkıp, etme eylerle diyerek adamın elinden tabancayı almıyor.

Pervin'in kocası geldi geldi, Muammer'in önünde durdu, tabancayı göğsüne dayadı, tetiği ha çekti ha çekecek... Ben böyle heyecanlı bir manzara ömrümde görmedim. Klarkçı Muammer baktı ki kurtuluş yok, papuç pahalı, artık can havliyle karşısındakinin erkek olduğuna bile aldırmadan, efendime söyleyeyim, buna bir klark çekti ki beyim, yahu ne klark... Siz klarkın tesirine bakınız, Pervin'in kocasının eli aşağı sarktı ve tabanca elinden düştü. Muammer insafsız, hâlâ da klark çekiyor, herifi bitirecek... Sigarasının dumanını herife savurarak, başını ona bir uzatıp bir çekiyor. Adamın da başı gidip geliyor, koca adam sallanıyor ayakta... Bu sefer Pervin'in kocası yalvarmaya başladı: «Aman klarkı kes, ben ettim sen etme... Beni elegüne rezil etme, ben namuslu bir adamım...»

Muammer döndü gidiyor, Pervin'in kocası arkasından... Dönüp de Pervin'in kocasına ne dese iyi: «Bırakın peşim!.. Benim öyle huyum yoktur.»

Adamın iradesi gitmiş klarkı yiyince, nasıl gitmesin arkasından... Herif «Karıcığım haklıymışın...» diye inliyor. Bunun üzerine Muammer salondakilere döndü «Siz şahitsiniz vatandaşlar» dedi. «Ben bu adama valahi billâhi de klark mlarık çekmedim. İşte gördünüz o kendiliğinden arkamdan geliyor...»

Herkes gülmeye başladı. Pash Pervin'le kızını görmeyin... «Çöz klarkı Muammer Bey...» diye yalvarıyorlar.

Bu vakadan sonra Klarkçı Muammer'in şöreti sosyete büsbütün yayıldı. Kadınlar «Ah bir klark çekiyor kardeş...» diye ballandıra ballandıra birbirlerine anlatıyorlar. Kimi kadın «Hadi canım lâf... Öyle şey olur muymuş...» deyince, öbürü «Büyük söylemeyin, o klarka can

dayanmıyor...» diye kendisini müdafaa ediyor.

Muammer'i o zamanlar gör-seniz, burnu kafağında... Paşa gönlünün beğenmediği kadınlara katiyen klark çekmiyor. Canı çekmezse bir kadını «Hanımefendi boşuna ısrar etmeyiniz rica ederim. Sizin iradeniz çok kuvvetli, sağlamsınız maşallah, size klark tesir etmez!» diye başından savıyor. Biliyor, bir baygın göz süzüp kaşını kaldırırsa kadın üstünde kalacak... Kadınlar «Efendim bir kere deneyin bakalım...» dedikçe «Siz klark tutmaz hanımefendi...» diyor.

Ne buyurdunuz? Eveet... Benim de anlatmak istediğim size Betül Hanım.

Yiğenisiniz değil mi, tamam... Ben Betül Hanım'ı Klarkçı Muammer vasıtasıyla tanıdım da... Akrabanızdır alınmayın, Betül Hanım Klarkçı Muammer'i perişan etti, mahvetti adamı. Ben hakikatleri söylüyorum... Mahvetti ama, çok merhametli bir kadın, sonradan acıdı Muammer'e, yardım etti... Tabii...

Efendim, nasıl olduysa iyi bilemiyorum, bir ara Muammer'in malî durumu sarsılmıştı. Klarkçılıkla geçiniyor ama, demek o sıra klark çekecek münasip bir kadın bulamamış. İşte o günlerde Beyoğlu'nda Pash Pervin'e rastlıyor. Demek çok sıkıntıda olacak ki, hemen oracıkta ayaküstü kadına bir klark çekiyor. Artık nasıl bir klark çekmişse, ikisi birlikte hemen pasaportlarını alıp ver elini Paris... Pash Pervin altı ay sonra Paris'ten kocasına mektup yazmış: «Bircik kocacığım, tahmin edeceğin gibi benim hiçbir günahım yok. Muammer beni yolda görüp hem de ayaküstü klark çekmek suretiyle irademli elimden alıp beni peşinden Paris'e sürükledi. Be-

denim suçlu olsa bile daima senin olan ruhum bigünahtır. Kirlenmiş olan bedenimi affetmesen bile, tertemiz kalmış olan ruhumu affet... Hiçbir zaman sana ruhumla ihanet etmedim. Her zaman için ruhum seninle beraberdir.»

Bu mektubu alınca kocası «Benim için önemli olan beden değil, ruhtur. Beden fanî, ruh bakidir. Ruh temizliği bana yeter, acele dön gel ey ruhum!» diye mektup yazıp karısını İstanbul'a çağırıyor.

Ama kadın bu mektuptan sonra da uzun zaman Muammer'in klarkından çözülmediğinden Paris'te kaldı. Sonra İstanbul'a döndü ama ruhu kocasının, bedeni Muammer'in... Pash Pervin'in kirlî çıkışındaki paracıkları da yavaş yavaş suyunu çekiyor. Derken efendim Bayan Döviz... affedersiniz, ağzımız alışmış ta... O zamanlar halanıza Bayan Döviz denilirdi de... Evet, duyduk ki Bayan Döviz Avrupa seyahatinden dönmüş. Herkesin ağzında bir Bayan Döviz'dir gidiyor. Namını duymuşum ama, o zamana kadar görmemistim. Bir kokteilde tanıdım kendisini, yani Lokum Betüş dedikleri bosuna değil... Affedersiniz, halanıza öyle derlerdi de...

Bir gece bir toplantıda Pash Pervin'in kocası galiba fazlaca icmiş, sarhoş olmuş «Ben karımın yalnız ruhuyla tatmin olamıyorum, bedenini de isterim, ille de karımın bedeni...» diye ağlamaya başlamış. Doğrusu Betüş, çok merhametli kadındı. «Neve ahlivor bu koskaca herif?» diye sormuş. Onlar da, karısının Klarkçı Muammer'in eline düştüğünü anlatmışlar... Betüş sadece «Yaaa...» demiş, o kadar... Bu «Yaaa...» lâfında çok mânâlar gizli. Bu «ya» öyle bir

«Ya» ki, Betüş açıktan açığa Muammer'e meydan okuyor, belli.

Sosyete de aylarca konuşuldu durdu. Muammer de duymuş «Ona öyle bir klark çekeyim ki» demiş «Lokum Betül iyice şekerlensin...» Lâfı hemen Betül'e yetiştirmişler. O da o zaman anlatmış:

— Ayol, bu klark mlarık, bunların hepsi numara... Kadınlar zaten dünden razı bu işe de, herif klark çekti, ne yapalım diye bahane uyduruyorlar, kocalarını uyutmak için suçu Muammer'in üstüne yıkıyorlar. Bizim sümsük Muammer ne zamandan beri başımıza klarkçı kesildi? Ben onu bilmez miyim, benim bildiğim Muammer pantolon düğmelerini iliklemeyi unutan, pantolonunu beline çekmekten âciz bir oğlandır...

Bu lâfı da hemen Muammer'e yetiştiriyorlar. İşte böyle böyle derken iki taraf da muharebeye hazır. Muammer, hayatının en büyük klarkını Lokum Betül'e çekip zafer kazanacak. Betüş de Muammer'in klarkını foslatacak... Hepimiz heyecan içinde aman bir karşılaşalar diye bekleyip duruyoruz. Yüksek sosyete aylarca bu maça hazırlandı. Aman efendim, ne heyecan... Vallahi, Galatasaray - Fenerbahçe maçının heyecanı hiç kalır... Aylarca bu mesele konuşuldu, tartışıldı. Herkes Muammer'den yana... Çünkü, Betüş haklı çıkarsa bütün kocalar çok zor durumda kalacaklar, karılarının foyası çıkacak meydana... Klark yemiş kadınlar da istemiyor Muammer'in yenilmesi... Hele Muammer, onu hiç sormayın, yenilirse mahvolacak, mesleği elinden gidiyor, lâf değil geçim meselesi...

Neyse efendim maç gecesi geldi çatı. Yüksek Kulüp'te balo veriliyor. Betüş'le Muammer de baloya geldiler. O kadar meraklı ve heyecanlı ki, Ankara'nın, İzmir'in yüksek sosyete mensupları da sırf bu maçı görmek için İstanbul'a gelmişler.

Ah o Lokum Betüş... O gece neydi yarabim! Bir âfet... Üstünde o zamanın parasıyla beşbin liralık bir tuvalet... Herkesin gözü onun üstünde. Hepsi de kızıyor. İçlerinden «Ah!» diyorlar, «bir klark yesin de düşsün Muammer'in arkasına... Zaten biz onun klark yemek için bu numarayı yaptığını biliyoruz.»

(Devamı var)

ALJİL TABLET

Baş ağrıları, yarım baş ağrıları, diş ağrıları, mafsalsal, bel ve omurga ağrıları, nezle ve gripde ateşin düşmesinde Aljil faydalıdır.

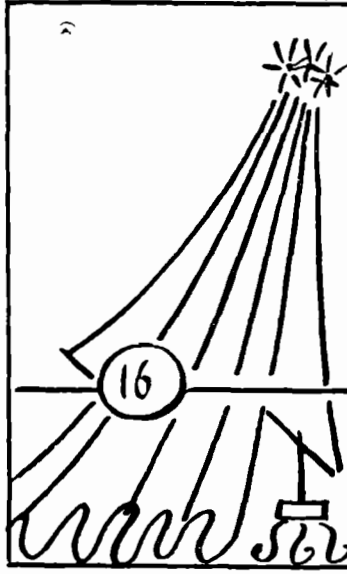
ALJİL

Günde 1-3 Tablet alınır.

(AK—54)

SATILIK ÇELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHER
ÇİZEN - TURHAN

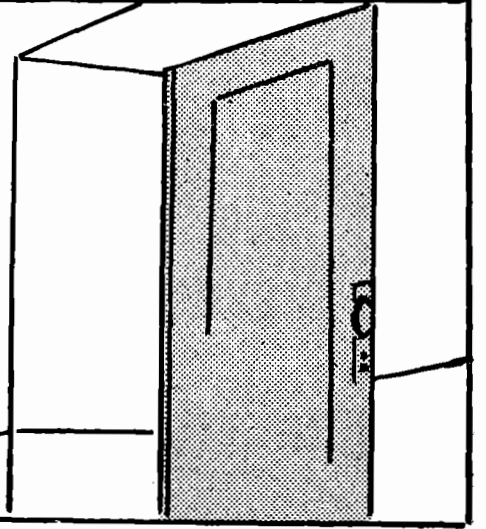

ADAM BIRAZ DAHA OTURSAYDI
İÇERİ GELECEKTİM. MERAK ETİM
DOĞRUSU... SENİ Mİ DAHA ÇOK
BEĞENDİ YOKSA ESVABI MI
KÜÇÜK ABLA?

NE DİĞİM LÂF O ÖYLE?...
ESVAP İÇİN GELEN BİR
MÜŞTERİNİN BENİMLE
NE İLGİSİ OLABİLİR?...

NE BİLEYİM BEN... GAZETEYE
İLÂN VERMEK USULÜYLE ESVAP
SATMAĞA KALKIŞMAK HEVESİNE
AKLIM ERMİYOR DOĞRUSU.
TUHAF BİR HİS VAR İÇİMDE...

SEN HER ŞEYE BİR KULPTAKARSIN ZATEN...
YİNE KAPI ÇALINDI... KİM ACABA?...

BAKKALIN OĞLU... SENİ GÖR-
MEK İSTİYORMUS..

YİNE Mİ O?...
BU ÇOCUĞUN DA
BENİ GÖRMEK
İSTEMESİ HİÇ BİT-
MEZ. GELİYORUM.

BUGÜN HİÇ DÜKKANA
UĞRAMADIN... BELKİ
BİR ŞEY LÂZIMDIR Dİ-
YE SORAYIM
DEDİM.

BİR ŞEY LÂZİM OLSAYDI BEN
GELİRDİM DEĞİL Mİ HAMDİ?...
HEM BENİM BURADA OLDUĞUMU
KİM SÖyledİ SANA?...

ÖNCE SİZE UĞRADIM. BABAN
SÖyledİ. HEM SANA YENİ
BİR SINEMA ROMANI GETİR-
MİŞTİM... AL OKURSUN...

SEN OKUDUN MU?... GÜZEL BİR
ŞEY Mİ BARI?... GEÇEN SE-
FERKİ PEK AHİM ŞAHİM
DEĞİLDİ.

BU SEFERKİ ÇOK GÜZEL. BİR BAS,
LA BİR DAHA BIRAKAMAZSIN. SANA
BİR DE ÇİKULATA GETİRDİM.

SEN BU GİDİŞLE
BABANI İFLÂS ETTİ-
RECEKSİN HAMDİ.

DEVAMI
VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

AKIL

Sosyetik bir toplantı sırasında Mac Twain'in yanına çok güzel bir kadın yaklaşır ve sorar:

— Zeki bir adam, mükemmel bir koca olabilir mi üstad?...

Meşhur yazar omuzlarını silker, müstehzi bir edayla cevap verir:

— Akıllı bir adam evlenmez ki Madam!

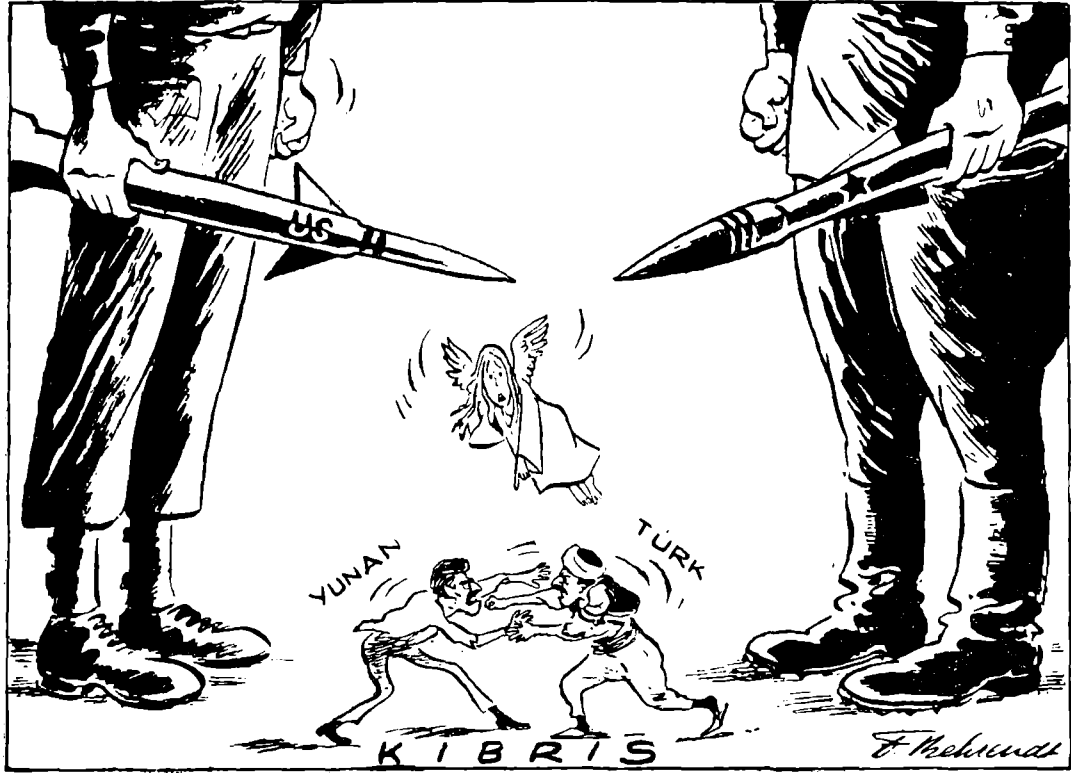
Hediye

Josephe arkadaşı Emile'e :

— Dünyada milyonlarca insan bulunmasına rağmen, aynı anda, aynı şeyi düşünen iki insan bulmak imkânsız! Ne garip değil mi? dedi.

Emile ise arkadaşını dikkatle süzdükten sonra:

— Azizim, dedi, düğününde hiç hediye almamış birisi gibi konuşuyorsun!...

Bir İsveç gazetesine göre Kıbrıs meselesi!

Çin çin!

Zenginler yarışı

Newyork'un en zengin iki iş adamı birbirleriyle servet yarışına girmişlerdi:

Birincisi en pahalı Cadillac'ı satın aldı.

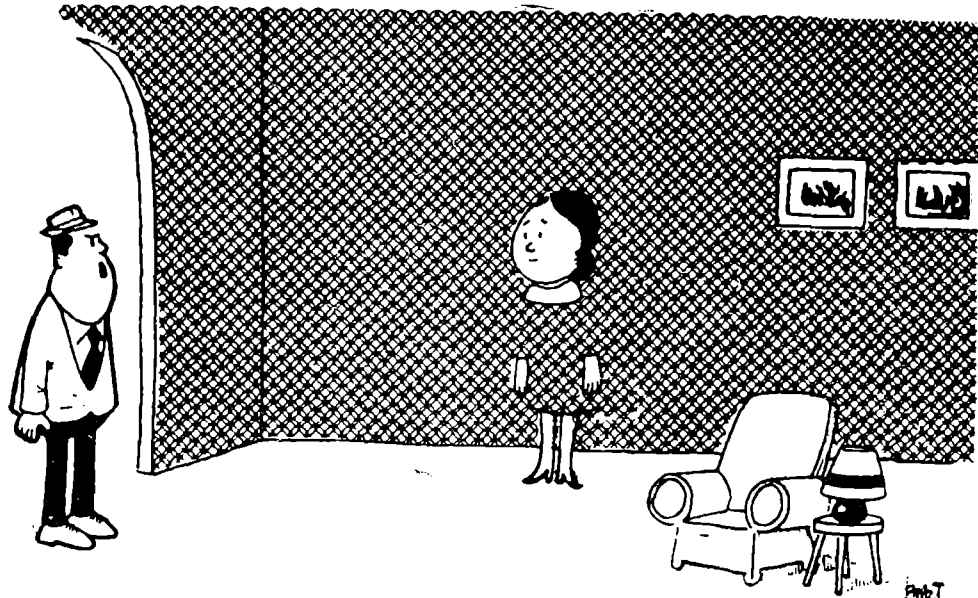
Ertesi gün öteki de aynıını aldı.

Birincisi arabasına telefon koydurttu.

İkinci de hemen otomobili-ne telefon tertibatı yaptırttı ve ötekini bundan haberdar etmek için o'nun telefon numarasını çevirdi:

— Alô Smith dedi, sana arabamdan telefon ediyorum!

— Bir saniye bekle Jones, dedi öteki, birinci hatla konuşuyorum!!!...

— Rica ederim Roz, ya elbiseni değiştir, ya duvarın kâğıdını!

KİMMİŞ ?

Otomobil kırmızı yandığı halde, yayaların geçidine tecavüz etmişti, tam o sırada trafik polisinin düdüğü duyuldu. Otomobildeki adam arabayı kenara çekerken kendi kendine söyleniyordu:

— Bu kadar köhne bir kasabada kalmasına, terfi edememesine sebep bu ukalâlığı!...

— Adınız? dedi polis,

— Dupont dedi adam,

Polis adamı dikkatle süzdükten sonra:

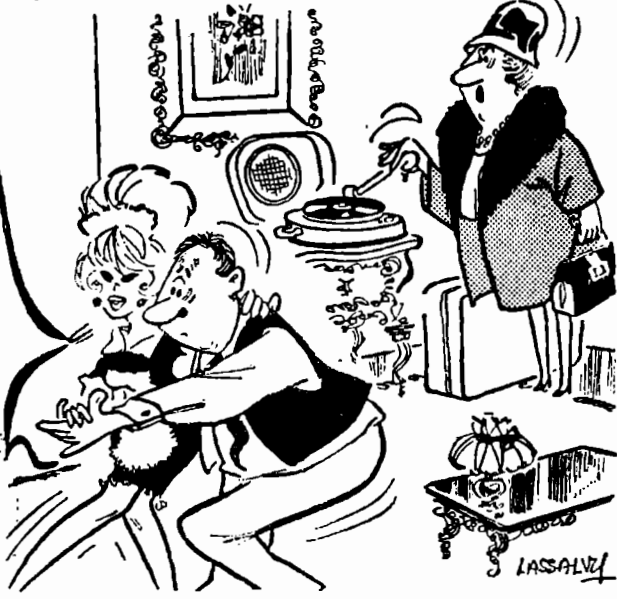
— Mösyö, dedi, lütfen kanunlara riayet edin, ciddi olun ve şimdi bana asıl adınızı söyleyin!...

— Peki, dedi Dupont, kızmayın canım! Mademki her şeyi öğrenmek istiyorsunuz dinleyin!... Adım De Gaulle, Charles!!!!...

Polis başını iki yana salladı:

— Şimdi oldu, dedi, önce beni atlatmağa çalıştınız ama ben yutmam bu numaraları!...

Dünya Karikatürleri

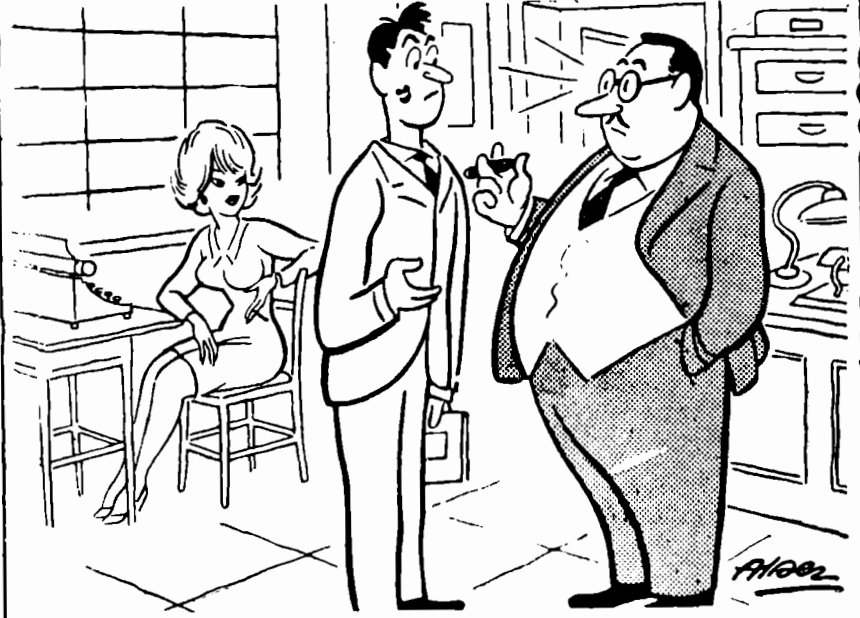
-BOŞUNA SEVİNME, ANNEMİN
EVİNE GİTMekten VAZ GEÇTİM!

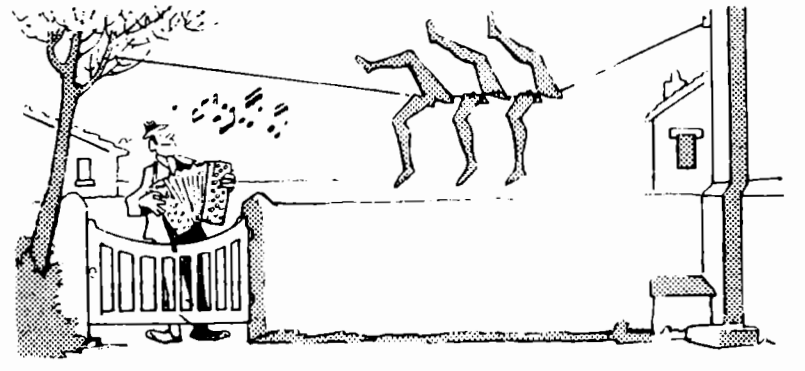
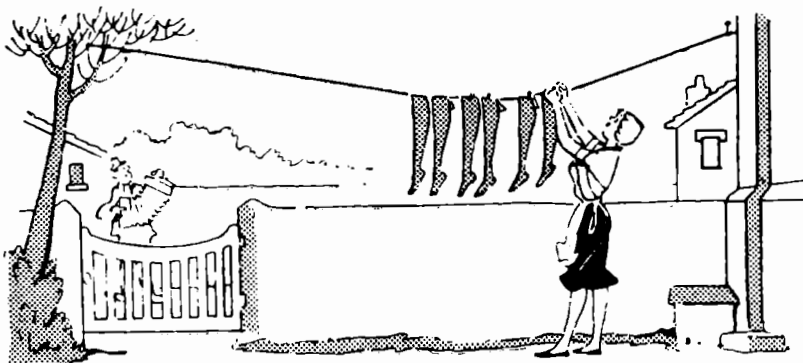
-KIZ, PENCERENİN ÖNÜNDE BÖYLE DUR-
MA... HERİF TEPE TAKLAK GİDECEK!..

-POOOL, KENDİNE GEL... KIŞLADA TEFTİŞTE
DEĞİLSİN!.

-ŞU YANAĞINDAKİ KIRMIZI LEKE NE?
-BİR DAKTİLO HATASI OLACAK!.

...SANA'ya ihtiyacı var.

Günlerini hareket hâlinde geçiren gençler, kaybettikleri enerjiyi ancak bol SANA'lı ekmek dilimleri ile tazeliyebilirler.

SANA, ihtiva ettiği A ve D vitaminleri ve kendine has lezzeti ile, yalnız gelişme çağındakilerin değil; büyüklerin de severek yedikleri en faydalı gıdadır.

Sana

**ağıza
tat,
vücuda
sıhhat!**

GRAFIKA

S. 289

(İlanlık: 8331—55)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MİLLÎ BANKACILIK
HİZMETİNDE

51.

YILINI TAMAMLAYAN BANKAMIZ
MUHTEREM MÜŞTERİLERİNE, YARIM
ASIRLIK TEVECCÜH VE ALÂKALARIN-
DAN DOLAYI ŞÜKRANLARINI ARZEDER

TÜRK TİCARET BANKASI

KÜLTÜR YAYIN II

(Reklamcılık: 889—56)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

DIŞ MUHABİRLER

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

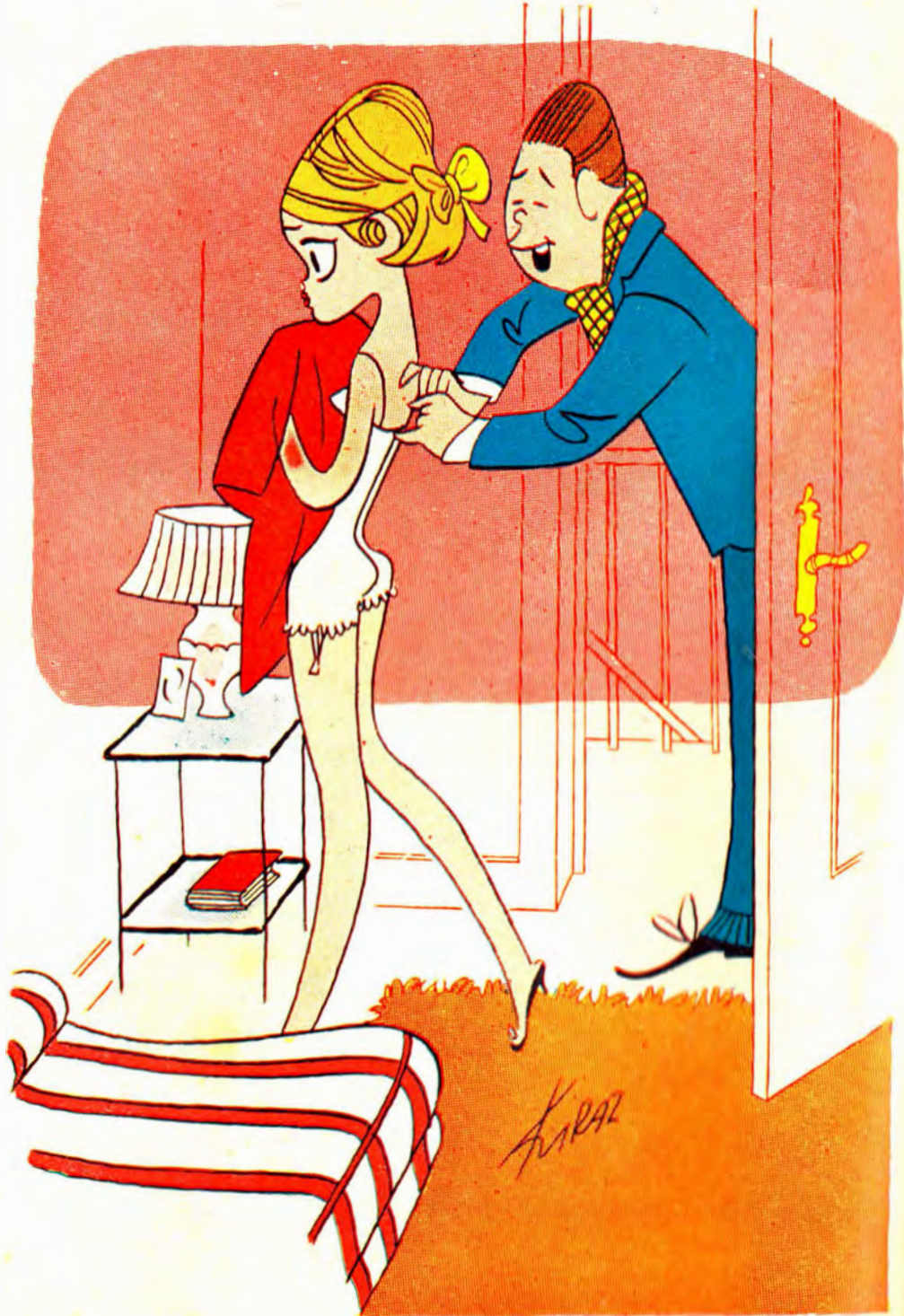
(Basın: 2522—57)

-BAZI GÜNLER ONU ÇILGINCA SEVİYORUM,BAZI GÜNLER NEFRET EDİYORUM
ERKEKLER O KADAR ÇABUK DEĞİŞİYORLAR Kİ'

-HAKIKAT BİR DİŞÇİM VAR. O KADAR
TATLI ŞEYLER SÖYLÜYOR Kİ DİŞİMİN
OYULUP KULDURULDUĞUNU DUYMUYO
RUM BİLE'

KİCA EDERİM MATMAZEL KOMPULUK 'A BU KADAR
KÜÇÜK YARDIMLARIN SÖZÜ OLMAZ